

หนึ่ง

ภูเขาหลินซาน

วสันตฤดูเคลื่อนผ่าน พรรณไม้ต่างพากันออกดอกผลิบาน ภูเขาหลินซาน
จึงเต็มไปด้วยสีสันทันอิงขวา³ ผลิดอกบานสะพรั่ง กลีบดอกสีชมพูโปรยปราย
ไปตามแรงลมก่อให้เกิดภาพงดงามหวานซึ่ง

ใต้ต้นอิงขวาดันใหญ่มีสตรีชุดสีม่วงเข้มกำลังฝีกซ้อมกระบี่ การ
เคลื่อนไหวที่นุ่มนวลชวนมอง มือเรียขาวได้รูปดูหยกสลักกำลังกวัดแกว่ง
กระบี่ในมือไปมา คล้ายกำลังร้ายรำมากกว่า

พลั่วไหว่ตั้งสายลม นุ่มนวลดุจสายน้ำ โอนอ่อนพลิ้วเพลง แสร้งทำ
เป็นถอยแล้วรुकกลับอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า เพลงกระบี่นี้มองผิวเผินดูเหมือน
กระบวนท่าตั้งรับ ทว่าแท้จริงเป็นกระบวนท่ารุกอย่างเยี่ยมยอด ท่วงท่าสวยงาม
เปลิดเปลินตายามจ้องมอง แต่ละการเคลื่อนไหวแฝงด้วยอันตรายอย่าง
แนบเนียน

เมื่อเพลงกระบี่จบลงก็มีเสียงปรบมือด้วยความชื่นชม

³ อิงขวา คือดอกซากุระ

“ฝีมือของเจ้าก้าวหน้าขึ้นอีกขั้นแล้ว” หญิงชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

กมลสิ่งเป็นศิษย์คนโต สตรีเยาว์วัยอายุเพียงสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ท่วงทำกรรมมารยาทงามสง่าแฝงด้วยเสน่ห์เย้ายวน ดวงตาคู๋มแปลงประกายงดงามยิ่งกว่าท้องฟ้ายามราตรี รูปร่างสูงออร่าอ่อนแอ่นกว่าสตรีทั่วไป เป็นผลมาจากการฝึกยุทธ์และรำรำที่ถูกเคี่ยวเข็ญมาเป็นอย่างดี

หากนางเจริญวัยกว่านี้ ตำแหน่งหญิงงามอันดับหนึ่งคงหนีไม่พ้นนางเป็นแน่

“ขอบคุณเจ้าค่ะอาจารย์” ดรุณีน้อยคลี้ม่ออ่อนหวาน ส่งผลให้ใบหน้างามเลิศล้ำน่านมเฉิดฉายขึ้นหลายส่วน

ฝีมือของนางถือว่าอยู่ในระดับที่พอปกป้องตนเองและผู้อื่นได้ แต่ก็ไม่ได้เก่งกาจถึงขั้นไร้เทียมทาน หากต้องประมือกับองค์กรชั้นสูงในวังหลวง นางคงไม่อาจเอาชนะพวกเขาได้

อาจารย์เหลียนชวาเป็นยอดสตรี ทั้งเชี่ยวชาญด้านการเดินหมากวาดภาพ เพลงพิน ร่ายรำ กิริยามารยาทการเดินเหินช่างสง่างามดูนางหงส์ราวกับหลุดมาจากวังหลวง อีกทั้งยังมีวรยุทธ์สูงส่ง ฝีมือแพทย์ล้ำเลิศเชี่ยวชาญด้านพิษ กมลสิ่งไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีสตรีที่เก่งกาจถึงเพียงนี้

สตรีที่มากความสามารถเช่นนี้นางไม่อาจนำตัวเองไปเทียบได้

“ศิษย์พี่ใหญ่นับวันท่านยิ่งงดงาม หากท่านลงเขาไป บุรุษทั่วทั้งเมืองหลวงคงแห่กันมาสู่ขอเป็นแน่” สตรีเยาว์วัยอีกนางเอ่ยขึ้น ดวงตาใส่ออร่าลูบไล้ปราศจากความอิจฉาใดๆ ภายในมีแต่ความชื่นชมสรรเสริญ

“เหมยก๊วย เจ้าก็พูดเกินไป” นางหัวเราะด้วยความเอ็นดู จากนั้นจึงหันไปหาอาจารย์แล้วตีหน้าเศร้า “อาจารย์ ข้าไม่อยากจากท่านไปเลย”

“โบราณว่าบุญคุณบิดามารดาจุขุนเขา...”

“ดังนั้นศิษย์ต้องทดแทนคุณพวกเขา” นางเอ่ยแทรกอย่างกระแฉับกระช๊อด

“อาจารย์พูดแบบนี้กับศิษย์มาหลายรอบ จนศิษย์จำขึ้นใจแล้วเจ้าค่ะ”

“รู้แล้วก็ดี” หญิงชรายกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

กมลหึงมองท่าทางการจิบน้ำชาอย่างเลื่อมใส นางไม่รู้พื้นเพของอาจารย์มากนัก รู้เพียงว่าอาจารย์เคยอยู่ในเมืองหลวงมาก่อน

ตัวนางต้องออกจากจวนตอนอายุหกขวบ ตามที่ ‘คนทั่วไป’ รู้กันคือ นางมีจิตใจริษยานาร้างเกียจ จึงถูกส่งให้มาสำนักฝึกขัดเกลาศกยภาพที่เมืองชิงหมิงทางตอนเหนือของแคว้นจ้าว มาอยู่อาศัยที่จวนสกุลกงสายรองคนหนึ่งได้สองสัปดาห์

ในระหว่างนั้นก็ถูกรังแกสารพัด ไม่ว่าจะแกล้งสาธน์น้ำใส ไม่นำอาหารมาให้กินโดยอ้างว่าเงินที่จวนไม่พอใช้ แต่บุตรสาวบุตรชายของพวกเขากลับได้กินขนมอย่างดี กมลหึงหลบไปแอบร้องไห้ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ

ทว่าราวกับสวรรค์ลิขิต ตอนนั้นเมืองชิงหมิงมีงานเทศกาล นางและสาวใช้อีกสองคนแอบออกมาเที่ยวเล่นตามประสาเด็ก นางจึงได้พบสตรีสูงวัยกำลังโดนล้วงถุงเงิน พวกนางร้องเตือนไว้ได้ทัน คนผู้นั้นก็คืออาจารย์เหลียนฮวานั่นเอง

อาจารย์รู้สึกถูกชะตาไปกับพวกนางจึงขอรับตัวไปอยู่ด้วย กมลหึงตอบตกลงทันที เด็กมักไวต่อความรู้สึกของผู้คน นางรู้สึกได้ว่าคนคนนี้ยอมไม่มีทางทำร้ายนางเป็นแน่...สกุลกงสายรองแทบจะประเคนนางให้อาจารย์ด้วยความยินดี ไม่ว่าคิดมุกไหนพวกเขาก็ได้ประโยชน์ นอกจากไม่ต้องเปลืองอาหาร เปลืองค่าเลี้ยงดู แถมยังได้เบียดหัวัดจากทางจวนใหญ่ที่ส่งมาเป็นค่าใช้จ่ายของนางอย่างสบายๆ

บ่อยครั้งเมื่อนึกย้อนกลับไปตามมองตัวเองในวัยเด็กก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะกับความโง่เขลา

เหตุใดสกุลกงสายรองธรรมดาถึงกล้าลงมือกลั่นแกล้งคุณหนูอย่างนาง ก็เพราะว่ามีคนให้ท้ายอยู่เบื้องหลัง และคนคนนั้นก็คงไม่ใช่ใครที่ไหน นอกจาก...สุหยินใหญ่แห่งจวนสกุลกง

“พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม กลับมาแล้วเจ้าค่ะ” เสียงแหลมเล็กให้ความรู้สึก
ร่าเริงสดใสของศิษย์น้องเล็กดังขึ้น

สตรีสองคนเดินตรงมาทางลิ้ง ทั้งสองก็คือสาวใช้คนสนิทที่ร่วมทุกข์
ร่วมสุขกับนางมานั่นเอง

เฉียวเอินศิษย์น้องรองผู้สุขุมกล่าวขึ้น “คุณหนู นายท่านส่งรถม้ามารับ
แล้วเจ้าค่ะ”

กงลิ้งพยักหน้าแล้วจึงคุกเข่าลง “อาจารย์ พวกศิษย์ต้องลาท่านแล้ว”
ดวงตาคู้งามมีประกายหม่นหมอง เมื่อสองสาวใช้เห็นเจ้านายของตนคุกเข่าก็
คุกเข่าตาม “ขอบคุณอาจารย์ที่สั่งสอน พวกศิษย์จะไม่ลืมพระคุณท่านใน
ครั้งนี้เลยเจ้าค่ะ”

เหลียนฮวามองลูกศิษย์ทั้งสามด้วยความพึงพอใจ ชีวิตนี้จะมีอะไรดีไป
กว่าการมีลูกศิษย์ที่ดีอีกเล่า “พวกเจ้าลุกขึ้นเถิด” นางพยุษศิษย์คนโตให้ลุกขึ้น
“เหมยกุ้ย เจ้าไปหยิบของในห้องอาจารย์มาให้ที”

“เจ้าค่ะ” ศิษย์น้องเล็กตอบรับน้ำเสียงแข็งขัน แล้วรีบวิ่งเข้าไปในเรือน
ไม้หลังใหญ่

โคมระย้าแกว่งไปรอบๆ นางกำลังฝึกความทรงจำอันแสนสุข
ทุกเช้าศิษย์ทุกคนต้องวิ่งลงวิ่งขึ้นภูเขาคนละสองรอบเพื่อฝึกกำลังกาย นิ่งสมาธิ
เพื่อให้จิตใจสงบผ่อนคลาย ฝึกวรยุทธ์ จากนั้นศิษย์แต่ละคนจะไปฝึกตาม
วิชาความชอบของตนโดยมีอาจารย์คอยชี้แนะอยู่ห่างๆ

กงลิ้งเป็นคุณหนูสกุลใหญ่ นางจึงต้องฝึกติดตลึง บักผ้า ร่ายรำ เดิน
หมาก เขียนอักษร และกีฬามารยาทอย่างเคร่งครัดร่วมกับน้องสี่ ในขณะที่
เฉียวเอินกับร่วชีสามารถเรียนสิ่งที่ตัวเองสนใจได้อย่างอิสระ

ไม่นานเสียงฝีเท้าก็ดังตึงตังมาจากในเรือน ร่างบอบบางของศิษย์
น้องเล็กหอบข้าวของพะรุงพะรังออกมาอย่างทุลักทุเล อาจารย์เหลียนฮวา
รับของมาแล้วบรรจงแกะห่อผ้าออก

นางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งและชุดกลองไม้สี่ตัวที่สลักลายบุปผาไว้อย่าง

งดงามส่งให้เฉียวเอิน “นี่เป็นตำราแพทย์ ส่วนในกล่องเป็นเข็มเงินทดสอบพิษ
อย่างดี ข้ามอบให้เจ้า”

“เฉียวเอินขอบคุณอาจารย์”

“นี่คือชุดมิดสันสิบสองบุปผา เหมาะกับเจ้ายิ่งรั้วซี”

รั้วซีตาลูกกวาว มิดสันชุดนี้นางเคยเห็นมาก่อน ข้ายังอยากสัมผัสมานาน
แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าอาจารย์จะมอบให้ตน “ขอบคุณอาจารย์ รั้วซีจะดูแลมัน
อย่างดี”

“ส่วนของเจ้าเป็น...” เหลียนฮวาหันไปมองกงลีหิง นางค้นหาของใน
ห่อผ้าที่ผ่านการเลือกสรรมาเป็นอย่างดีว่าเหมาะสมกับลูกศิษย์แต่ละคน

กงลีหิงเอ่ยขอบคุณ สิ่งที่อาจารย์มอบให้นางคือพัดขนนกกระเรียน
สีขาวสะอาดตา ดำจับทำจากทองคำแท้สลักลวดลายอย่างวิจิตร และ
กระบี่สยบนภาที่งดงามไม่แพ้พัดขนนก ตัวกระบี่เป็นสีเงินเฉียบคมแวววาว
สะท้อนกับแสงสุริยา ดำจับกระบี่เป็นสีขาวบริสุทธิ์แกะสลักลายเถาวัลย์
พันขดล้อมรอบ ตกแต่งประดับประดาด้วยอัญมณี ทำให้กระบี่ดูสวยงาม
เลิศล้ำ

อาจารย์เหลียนฮวาเห็นว่าศิษย์แต่ละคนได้สิ่งของไปแล้วจึงเอ่ยปาก
รำลา “ข้าขอให้พวกเจ้าประสบความสำเร็จ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข จำสิ่งที่
ข้าสอนพวกเจ้าไว้ให้ดี มันสามารถใช้ได้ในอนาคต ขอให้พวกเจ้าโชคดี”

หญิงชราหันมามองศิษย์คนโต “ลีหิง จงจำไว้ว่าอย่าให้เพลิงแค้น
เผาผลาญตัวเจ้า”

“ศิษย์จะจำไว้เจ้าคะ” กงลีหิงตอบรับอย่างแมนมั่น

อาจารย์ย่านักย้าหนาวว่าการแก้แค้นไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิต แก้แค้นเขา
เขาก็มาแก้แค้นเราต่อ วนเวียนไปไม่จบไม่สิ้น สู้ไม่ทำตัวเหนือวัฏจักรความ
แค้น ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าและมีความสุขไม่ดีกว่าหรือ

“ศิษย์ขอลา” สตรีทั้งสามเอ่ยพร้อมกัน ก่อนจะขึ้นรถม้าลงจากเขาไป

สายลมจากที่พัดเอื่อยๆ ในตอนแรก ตอนนั้นกลับพัดแรงขึ้น กลีบ

อิงฮวลีชมพู่อ่อนโปรยปรายตามแรงลม รวากับว่าเหล่านวลบุปผาน้อมส่ง
สาวงามกลับเมืองหลวง

**การเดินทางผ่านมาได้สองวัน ระยะทางจากเมืองชิงหมิงมายังเมือง
หลวงไม่ได้ไกลนัก ถนนหนทางก็สะดวกสบาย**

ยามนี้ผ่านมาเกินครึ่งทางแล้ว ยิ่งเข้าไปใกล้เมืองหลวงมากเท่าไร อากาศ
ก็ยิ่งอบอุ่นมากขึ้นเท่านั้น สำหรับคนที่เติบโตมาจากสถานที่ที่อากาศเย็นตลอด
ทั้งปี สภาพอากาศเช่นนี้ทำให้หงไม่ค่อยจะพึงใจเสียเท่าไร

พัดขนนกสีขาวถูกหยิบมาใช้บ่อยที่สุด มือข้างที่ว่างก็เปิดอ่านตำรา
การเกษตร นางชื่นชอบที่จะหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ขอให้เป็นการกลั่นกรอง
ที่ไม่เกี่ยวข้องจะเป็นตำราประเภทใด นางอ่านได้หมด

รถม้าที่วิ่งมาด้วยความเร็วคงที่ตลอดทางค่อยๆ เคลื่อนตัวช้าลง

รั้วซีเซงโกทงหันไปถามสารพัด เมื่อได้รับคำตอบจึงหันมาถามความเห็น
ของนายสาว “คุณหนูจะเข้าไปในเมืองหรือไม่เจ้าคะ”

กงลี่หงพยักหน้า หากมีเมืองก็ย่อมมีโรงเตี๊ยม พักโรงเตี๊ยมบ้างก็ดี เมื่อ
คืนก่อนพวกนางนอนกลางป่ากลางเขามาแล้ว อีกอย่าง นางเองก็ไม่ได้รับเรื่อง
จะกลับจวนเสียด้วย เกล่เกลือบ้างจะเป็นไรไปเล่า

รถม้าคันงามมุ่งหน้าเข้าไปในเมืองทันที เมืองแห่งนี้มีขนาดเล็กกว่าเมือง
หลวงอยู่หลายเท่า แต่ยิ่งถือว่าใหญ่กว่าเมืองชิงหมิงที่นางจากมามาก รถม้า
หยุดหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง กงลี่หงหยิบหมวกขึ้นมาสวมอำพรางรูปโฉม

โรงเตี๊ยมนี้มี⁴ ชื่อของโรงเตี๊ยมนั้นทำให้กงลี่หงถึงกับขมวดคิ้ว...เกิด
ความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา เมื่อคิดจะเปลี่ยนโรงเตี๊ยม สารพัดกลับบอกว่า
โรงเตี๊ยมแห่งนี้มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองหลวง ห้องพักสะอาด อาหารอร่อย การ
บริการดีเลิศ และมีสาขามากมาย นางจึงตัดสินใจเข้าพัก

⁴ มีมี (秘密) แปลว่า ความลับ

ภายในโรงเตี๊ยมตกแต่งอย่างเรียบง่ายซึ่งแตกต่างจากโรงเตี๊ยมในเมืองหลวงที่มีกบประดับตกแต่งด้วยของหรรษาราคาแพง ทว่าความเรียบง่ายและสะอาดสะอ้านมากกว่าจึงสามารถดึงดูดผู้คนในแถบชนบทให้หลงไหลเข้ามาพักที่นี่ไม่หยุดหย่อน

ทันทีที่พวกนางเยื้องย่างเข้ามาในโรงเตี๊ยม ก็มีเสี่ยวเอ้อหนุ่มคนหนึ่งรีบกุลีกุจอมาต้อนรับ

“ไม่ทราบว่าคุณท่านมีสิ่งใดให้ข้าน้อยรับใช้ขอรับ”

“ข้าต้องการห้องพักสามห้องอยู่ติดกัน” กงลิ่งเหย่จุดประสงค์พลาจโบกพัดในมือไปมา ในยามนี้นางสวมชุดสีเขียวบริสุทธิ์พร้อมทั้งสวมหมวกที่มีผ้าคลุมผืนบางอำพรางใบหน้า เนื่องจากผ้าค่อนข้างบางจึงสามารถเห็นเค้าความงามได้

เสี่ยวเอ้อเคลิบเคลิ้มไปกับน้ำเสียงไพเราะเพราะพริ้ง พร้อมกับเกาศีรษะแก้แค้น

“ขอภัยแม่นางด้วย ตอนนี้โรงเตี๊ยมของเราเหลือห้องว่างเพียงสามห้องเท่านั้น ข้ายังเป็นห้องชั้นสามหนึ่งห้องและห้องที่ชั้นสองอีกสองห้อง ไม่ทราบว่า...”

“เจ้าไปจัดการตามนั้น”

ขอแค่มีที่นอนก็ใช้ได้แล้ว

เสี่ยวเอ้อเดินนำไปที่ชั้นสามโดยมีนางเดินตามไปเพียงผู้เดียว

เสี่ยวเอ้อหนุ่มยึดดอกเล้าอย่างภาคภูมิใจว่าห้องพักชั้นสามจะเป็นห้องพักที่กว้างขวางและหรรษาที่สุด ดังนั้นราคาย่อมสูงตามไปด้วย ซึ่งห้องพักก็งดงามตามราคาคุย

ห้องที่ชั้นสามมีเพียงสี่ห้องเท่านั้น ห้องของนางอยู่ตรงข้ามกับบันไดทางขึ้นพอดิ ภายในตกแต่งอย่างหรรษา นางเดินมาที่ระเบียงห้องเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ จากชั้นสามของโรงเตี๊ยมเมื่อมองลงไปจะพบถนนที่ประดับประดาโคมไฟหลากสีละลานตา ผู้คนจำนวนมากเดินเบียดเสียดกันอยู่ด้านล่าง

ดูเหมือนจะมั่งงานเทศกาล
ถนนสายนี้เป็นคนละสายกับที่ตัดผ่านหน้าโรงเตี๊ยม นางจึงไม่รู้ว่ามี
งานเทศกาล

พลัณภาพความทรงจำในวัยเด็กก็ผุดขึ้นมา
“เลิกเดินได้แล้ว! ข้าไม่ใช่คนร้ายเสียหน่อย” เด็กชายวัยไล่เลี่ยกันเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเต็มประดา

“ไม่! ข้าจะไปหาท่านพ่อ ท่านพ่ออยู่ไหน” กงลิ่งพลอยโฮ
เด็กชายทนไม่ไหวจึงนำขนมเคลือบน้ำตาลยัดใส่ปากเด็กหญิง “กินนี่
แล้วตั่งสติ” แววดาแข็งกร้าวฉายแววอ่อนลงเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยอมเย็นเยียบๆ
แต่โดยดี “พ่อเจ้าชื่ออะไร”

“กงหลี่”

“เช่นนั้นข้าจะพาเจ้าไปส่งเรือนเอง” เด็กชายยื่นมือมาข้างหน้าพร้อมกับ
ยิ้มกว้าง กงลิ่งห่อค่อยๆ ยื่นมือไปวางกลางฝ่ามือของอีกฝ่าย

เมื่อนึกถึงยามนั้นที่ไร้อึดไม่ได้ที่จะหลุดยิ้มออกมา ภาพผู้มีพระคุณ
เลือนหายไปตามกาลเวลา นางคิดไม่ตกเลยว่าเหตุใดยามนั้นถึงเชื่อกันอื่น
ง่ายนัก หากคนผู้นั้นไม่ใช่คนดี ป่านนี้นางคงไม่ได้มาอยู่ตรงนี้แล้ว

กงลิ่งหันไปมองด้านข้างเมื่อรับรู้ถึงสายตาที่จับจ้องมา

บุรุษผู้หนึ่งนั่งทอดกอดอยู่บนขอบระเบียงห้องข้างๆ เขาสวมชุดสีดำสนิท
เสริมภาพลักษณ์ให้ดูลึกลับน่าค้นหา ด้วยความเป็นผู้มีวรยุทธ์จึงสัมผัสได้
ว่ารอบกายของชายผู้นั้นมีกลิ่นอายเย็นเยียบแผ่ออกมาจางๆ และกระบี่ที่เหน็บ
ตรงเอวเขาก็มิใช่กระบี่ธรรมดา

นางมิใช่ตัวโง่ม เพียงเท่านี้ก็สามารถรับรู้ได้ว่าบุรุษชุดดำเป็นยอดยุทธ์
หาตัวจับได้ยากคนหนึ่ง...สัญญาตณานางอย่างบอกว่าในอนาคตบุรุษผู้นั้นจะ
มาสร้างความวุ่นวายให้ชีวิตของนางเป็นแน่...ควรหลีกเลี่ยงเป็นดีที่สุด

“แม่นางน้อย เจ้าสำรวจข้าพอหรือยัง” บุรุษผู้นั้นเอ่ย เพียงพริบตาเดียว
ที่เขาขยับกายก็สามารถข้ามระเบียงมาปรากฏอยู่เบื้องหน้านาง ใบหน้าของทั้ง

สองห่างกันเพียงคืบเดียวเท่านั้น “สตรีที่ดีไม่ควรจะจ้องหน้าบุรุษมิใช่หรือ”

“บุรุษที่ดีก็สมควรไถ่ลืขสตรีที่ยังมิได้ออกเรือน” นางเอ่ยสวนกลับพร้อม กับถอยร่นไปหนึ่งก้าว “คุณชาย ท่านก็ดูเป็นคนมีการศึกษา เหตุใดเรื่องง่ายตาย เช่นนี้ถึงมีรู้เล่า”

เสียงหัวเราะแหบหัวดังมาจากร่างสูง “ดี! ดีจริง ไม่เคยมีผู้ใดกล้าต่อ ปากต่อคำกับข้ามาก่อน...โดยเฉพาะสตรี” ดวงตาสีดำสนิทฉายแววพึงพอใจ ริมฝีปากยกยิ้มกรั้มกริ่มดูไม่น่าไว้วางใจ

คนผู้นี้พูดจาเหมือนคนหลงตัวเอง แต่ก่งลิ่งทราบดีว่าเขาหาได้เป็น เช่นนั้นไม่ ด้วยรู้ถึงเสน่ห์ของตัวเองดีว่ามีอาจมีสตรีคนใดปฏิเสธเขาได้ลง ต่างหาก

รูปร่างสูงใหญ่หน้าเกรงขาม มีความสง่าสูงส่งที่หาได้ยากยิ่ง คิ้วดกดำรับ กับใบหน้านาคมเข้มส่งผลให้ใบหน้าดูดุดัน ดวงตาคมกริบดุจราชสีห์ฉายแวว ลึกล้ำทำให้อ่านความคิดไม่ออก จมูกโด่งเป็นสันเขี้ยวขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง ริมฝีปาก บางเฉียบ สีผิวของเขามีได้ขาวผ่องเจกเช่นคุณชายเจ้าสำอางทั่วไ้ แต่กลับ เป็นสีแทนดูแข็งแกร่งสมชายชาตรี

องอาจ ดุดัน ร้ายกาจ อันตราย!

“เช่นนั้นข้าก็เป็นสตรีคนแรกที่ได้เถียงกับท่าน ช่างน่าภูมิใจเสียจริง” ริมฝีปากอวบอ้อมเหยียดยิ้ม

“เสียมารยาท! เจ้ารู้หรือไม่ว่าผู้ที่กระทำการล่วงเกินอยู่เป็นใคร” น้ำเสียง กราดเกรี้ยวดังขึ้นพร้อมๆ กับบุรุษอีกคนกระโดดลงมาจากหลังคาโรงเตี๊ยม เขาจ้องมองนางด้วยสายตาคมขู่ หากเป็นคนธรรมดาคงตกใจหวาดกลัวกับ ดวงตาดุดันและคำขู่ที่น่าขันของเขาแล้ว...ทว่าก่งลิ่งนั้นห่างไกลจากคำว่าสตรี ธรรมดานัก

“แล้วชายคนนี้เป็นผู้ใดเล่า” นางตอบกลับอย่างยียวน

“เจ้า!”

ก่งลิ่งยิ้มชอบใจกับท่าทางโกรธเคืองของชายตรงหน้า ดูจากลักษณะ

ทำทางแล้ว ชายผู้มาใหม่จะต้องเป็นลูกน้องของบุรุษชุดดำเป็นแน่ เจ้านายของเขานางยังไม่กลัว แล้วนับประสาอะไรกับลูกน้องอย่างเขา

“ฟูเหิน หยุตได้แล้ว” บุรุษชุดดำปามลูกน้องเสียงดุ ก่อนจะหันมาเอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล “เจ้ามีนามว่าอะไร”

“ท่านต้องการทราบชื่อผู้อื่นก็ควรจะบอกนามตัวเองมาก่อน”

ร่างสูงกลั้วหัวเราะด้วยท่าทางชอบอกชอบใจ “ช่างเป็นสตรีที่พิเศษเสียจริง” เขาระแอมแล้วพูดต่อ “ข้าชื่อ...”

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงของรั้วซี “คุณหนูข้าขอเข้าไปได้หรือไม่”

กงสีंहถอนหายใจ แล้วเดินเข้าไปในห้องโดยไม่แม้แต่จะขยตามองพวกเขา ปลดมานลงเพื่อขวางกั้นสายตาสอดรู้สัดเห็นจากคนภายนอก ช่วงขณะนั้นได้สบตากับบุรุษชุดดำอีกครั้ง...

นางนั่งลงบนเตียง แสร้งหยิบหนังสือขึ้นมาทำทีเปิดอ่านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “เข้ามาสิ”

รั้วซีวิ่งเข้ามาในห้องด้วยอาการไม่สำรวมทำให้โดนपीใหญ่อย่างเฉียวเอินตำหนิ ในบรรดาพวกนาง เฉียวเอินอายุมากที่สุด รองลงมาก็เป็นกงสีंह และรั้วซีมีอายุน้อยที่สุด นางเพ็งจะลืบท้า...

กงสีंहมองรั้วซีด้วยความเอ็นดู

สองสาวใช้ช่วยกันจัดเตรียมเสื้อผ้าเครื่องประดับที่นางจะใช้ในวันพรุ่งนี้อย่างแข็งขัน เมื่องานเสร็จแล้วรั้วซีจึงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงมีความหวัง “คุณหนู ข้าได้ยินมาจากเสี่ยวเอ้อว่าคีนี่มีงานเทศกาลด้วยเจ้าคะ”

“ที่เจ้าพูดมาคืออยากไปเที่ยวหรือ”

รั้วซีทำตาโตรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน “ข้าไม่ได้อยากไปเที่ยวสักหน่อย ข้าแค่มาบอกท่านเฉยๆ ว่ามีงานเทศกาล เผื่อว่าคุณหนูอยากจะไปเปิดหูเปิดตา” นางก้มหน้างุดเหมือนเด็กที่ทำผิดแล้วถูกจับได้

เฉียวเอินถอนหายใจอย่างเอือมระอากับท่าทางเหมือนเด็กไม่รู้จักโต

ของสหาย “รั้วซี เจ้าคิดหรือว่าคุณหนูจะไม่รู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่”

“ข้าเปล่าเสียหน่อย ข้าแค่อยากให้คุณหนูได้เที่ยวเล่นสนุกสนานเหมือนสตรีทั่วไปก่อนที่จะกลับจวนต่างหาก ไม่รู้ว่าพอกลับไปแล้วพวกสุหทัยทั้งหลายจะหาเรื่องกลั่นแกล้งอีกหรือไม่ เพราะอย่างนั้นเมื่อมีโอกาสพวกเราก็น่าจะสนุกกันให้เต็มที่”

กงสีหิงโบกมือให้สาวใช้ทั้งสองหยุดโต้เถียงกัน “เที่ยวงานเทศกาลบ้างก็ดี”

ในคราวนั้นหารั้วซีไม่เคຍยันเคຍชวนนางไปเที่ยวงานเทศกาล นางจะได้พบกับอาจารย์เหลียนฮวาหรือ นางที่ตอนนั้นเปรียบเสมือนก้อนกรวดไร้ค่าไร้คนสนใจไยดี จะถูกขัดเกลากลายเป็นอัญมณีนั่งงามอย่างตอนนี้อหรือ “ไปกันเถิด”

งานเทศกาลที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เมืองชิงหมิงเป็นไหนๆ พวกนางกินอาหารขึ้นชื่อของที่นั่นไปหลายอย่าง บางร้านถึงกับลดราคาให้พวกนางเป็นพิเศษอันเนื่องมาจากความน่ารักช่างเจรจาของรั้วซีและความงามของเฉียวเอินสาวใช้ทั้งสองกล่าวว่าหากนางเปิดเผยใบหน้าคงไม่ต้องเสียเงินเลยสักอี่เปะเป็นแน่

หญิงงามในเมืองหลวงมีอยู่มากมายจนเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่ใช่กับเมืองชนบทแบบนี้ สตรีส่วนใหญ่ไม่มีเวลามานั่งประพินโฉมเสริมความงาม สิ่งสำคัญที่สุดคือปากท้อง เหลาสตรีจึงพากันออกจากห้องหับมาเปิดร้านขายของเพื่อหารายได้จุนเจือครอบครัว ซึ่งกงสีหิงคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก สตรีควรจะสามารถอยู่ได้ด้วยสองเท้าของตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพานุรุช

หลังจากเดินดูจนทั่วงาน นางก็มาสะดุดกับป้ายประกาศ ‘งานแข่งหมากล้อมประจำปี’ กงสีหิงเป็นผู้เล่นหมากล้อมให้แก่อาจารย์ ยามลงจากเขานางก็มักไปแข่งตามสถานที่ต่างๆ เพื่อฝึกฝนฝีมือ

อยากรู้เสียจริงว่าคนที่นั่นจะมีฝีมือสักแค่ไหน...นางจึงไปต่อแถวลงแข่งขัน

“แม่นางกรุณาถอดหมวกด้วย” ชายหนุ่มในชุดขุนนางเอ่ย

กงสีห์ทำตามอย่างไม้อืดออด เมื่อไร้หมวกบดบัง รูปโฉมงดงาม
หยาดฟ้ามาดนั้นก็ปรากฏ นางตกเป็นเป้าสายตาทันที กงสีห์ทักตัวผู้กันเขียน
ชื่อตัวเองแล้วรับป้ายพกจากขุนนางหนุ่ม

คู่แข่งคนแรกของนางเป็นบุรุษผู้หนึ่ง เขาเอาแต่นั่งบิดไปบิดมา ฝีมือ
หมากอยู่ในระดับพื้นๆ เท่านั้น กงสีห์จึงเอาชนะมาได้อย่างไม่ยากเย็น

โต๊ะตัวแล้วตัวเล่าถูกยกออกไป ทำให้ลานกว้างนี้ดูโล่งขึ้นเป็นกอง การ
แข่งขันนั้นเป็นแบบแพ้คัดออก ผู้ชนะทุกคนต่างสามารถเดินไปเลือกคู่แข่งตา
ถัดไปได้ตามใจชอบ บุรุษหลายคนต่างยืนต่อแถวที่จะแข่งกับนาง บางคนนาง
ก็เอาชนะมาอย่างง่ายดายเพราะฝีมืออ่อนเกินไป บ้างก็มิวแต่จับจ้องใบหน้านาง
จึงลืมนสนใจกระดานหมากตรงหน้า และบ้างก็ใช้เวลาแข่งนานหน่อยโดยเฉพา
หานี้

นางแข่งกับบุรุษท่าทางเหมือนบัณฑิตมีการศึกษา ชายผู้นี้มีฝีมือ
หมากล้อมล้ำเลิศคนหนึ่ง แต่ยังอ่อนประสบการณ์นัก กงสีห์นั้นต้องยุทธภพ
ไปกับอาจารย์ หากเมืองที่ผ่านไ้มีการจัดการแข่งขันหมากล้อม นางก็ลงแข่ง
ด้วยเสมอ ผ่านการแข่งขันเดินหมากมากมาย เผชิญกับสถานการณ์มา
ทุกรูปแบบ

ตรุณีน้อยยังคงนั่งอยู่ที่เดิม นางวางหมากสีขาวในมือลงอย่างไม่มีริบร้อน
ฝ่ายตรงข้ามมีเหงื่อผุดเต็มใบหน้า คิ้วของอีกฝ่ายขมวด ท่าทางดูเคร่งเครียด
ยิ่ง เขาวางหมากบนช่องว่างที่คิดว่าตัวเองจะปลอดภัยที่สุด และการกระทำนั้น
ก็ทำให้สาวงามเผยรอยยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะวางหมากลงไป...

บัณฑิตหนุ่มจับจ้องกระดานหมากด้วยความตกตะลึง แม่นางน้อยตรง
หน้าเขาสักดั่งกันทางเดินของเขาจนหมดสิ้น หากเดินต่อไปย่อมพ่ายแพ้แน่นอน
“แม่นางข้างมีฝีมือการเดินหมากล้ำเลิศยิ่ง ข้าขอคารวะ”

“ขอบคุณคุณชายที่ออมมือให้ ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่ชนะหรอกเจ้าค่ะ”
กงสีห์โค้งศีรษะให้บุรุษผู้นั้น ความอ่อนน้อมถ่อมตนย่อมเป็นสมบัติของผู้ดี

มีการศึกษา

นางจงใจเปิดทางหมากเพื่อให้เขาได้ถอยร่น แต่หารู้ไม่ว่าทางที่เปิดไว้ เป็นกับดัก ซึ่งหากตกลงไปในกับดักที่ว่า กงลิ่งจะไม่มีการปราณี่ทั้งสิ้น

ผู้แข่งขันเริ่มบางตาลงเรื่อยๆ เหลือแต่ผู้เข้าแข่งขันฝีมือสูงส่ง นางใช้เวลาในการเอาชนะคู่แข่งนานขึ้น คิวโก่งดูจันศรขววดไปมาอย่างเคร่งเครียด ผ่านมาสองชั่วยามแล้วจึงเป็นรอบตัดสิน แน่ใจว่าผู้ที่ผ่านมายังรอบสุดท้าย นั่นคือกงลิ่งและ...

บุรุษชุดดำนำตายคนนั้น!

ช่างน่าตกใจที่กงลิ่งไม่ได้สังเกตเห็นเขาเลยแม้แต่หน่อย บุรุษผู้นี้มีวรยุทธ์เหนือกว่านางมาก หรือว่าฝีมือของนางตกลงกันแน่

“แม่นาง พบกันอีกแล้ว” คนผู้นั้นกล่าว ดวงตาสีดำสนิทดูตันดูจดวงตา พยัคฆ์จ้องมองนางราวกับกำลังประเมินสิ่งของอยู่ที่ไม่ปาน แววตาเช่นนั้นทำให้นางรู้สึกไม่พอใจ

“คุณชายมาเริ่มกันเถอะ” กงลิ่งตัดบทไม่อยากจะสนทนาพาทีต่อ นางอยากได้เงินแล้วจะได้กลับไปนอนเสียที “เชิญท่านเริ่มก่อน”

ตั้งแต่ลงแข่งมา น้อยครั้งนักที่กงลิ่งจะเลือกวางหมากก่อน ทั้งนี้ก็เพื่อดูแนวทางการเล่นของอีกฝ่าย นางชอบเป็นฝ่าย ‘รับ’ มากกว่า ‘รุก’

เขากระตุกยืมเจ้าเล่ห์ก่อนจะวางหมากด่าลงไป หลังจากนั้นนางก็วางหมากต่อทันที ราวกับว่าหมากกระดานนี้แข่งกันว่าผู้ใดวางหมากได้เร็วกว่า คนหนึ่งเพิ่งผลจากตัวหมาก อีกคนก็วางหมากต่อทันที กงลิ่งฝึกฝนกิจกรรมที่คนชั้นสูงชื่นชอบหลายอย่างกับอาจารย์

การเดินหมากก็เป็นหนึ่งในนั้น กงลิ่งฝึกฝนการเดินหมากจนชำชองไม่เคยมีผู้ใดเอาชนะนางได้นอกจากอาจารย์

กระดานหมากจวนจะเต็มอีกไม่ถึงหนึ่งเค่อ⁵ คงจะทราบผลแพ้ชนะแล้ว

⁵ 1 เค่อ เท่ากับเวลาประมาณ 15 นาทีในปัจจุบัน

กงลีหังรู้ว่าตอนนี้นางมีแต่ม่น้อยกว่าเขา และเพื่อชยชนะนางจึงตัดสินใจใช้กลยุทธ์ ‘ถอยเพื่อรุก’ นางแสร้งถอยร่นหมากขาวกลับมาเพื่อให้อีกฝ่ายที่กำลังได้ใจรุกตามเข้ามา

ร่างสูงละสายตาจากกระดานหมากขึ้นมาจับจ้องใบหน้าเด็กสาวด้วยความชื่นชม เขาไม่คิดว่านางจะมีกลวิธีที่พลิกแพลงหลากหลายถึงเพียงนี้ หมากตานี้เขากำลังเป็นต่อก็จริง หากบุ่มบ่ามหลงละเลิงเข้าไปละก็ คงถูกหมากขาวเจ้าเล่ห์รุมทิ้งเป็นแน่

สตรีตรงหน้าเขาแม้จะยังเยาว์วัยนัก แต่ความคิดอ่านช่างลึกล้ำ น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง หากเขายอมเดินตามกลลวงของนางจะเป็นอย่างไรหนอ

เมื่อกงลีหังเห็นคนตรงหน้าวางหมากรุกคืบเข้ามาก็คลีเยี่ยมสาสมใจ แต่ด้วยไหวพริบของนางก็แอบสงสัยเล็กน้อยว่าบุรุษผู้นี้จะดูหลุมพรางง่ายๆ เช่นนี้ไม่ออกจริงหรือ...ทว่าเขาจะดูออกหรือไม่ก็ช่าง แค่นางชนะก็เพียงพอแล้ว

ไม่ถึงหนึ่งเค่อตี หมากก็เดินจนเต็มกระดาน มีคนออกมานับแต่มหมากให้เพื่อป้องกันการโกง ผลปรากฏว่านางชนะเพียงครึ่งแต้ม

เจ้าเมืองผู้จัดงานเอยถามพลาถเลือบมองบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ก่อนจะถึงเวลามอบรางวัล ชายหนุ่มผู้ได้ที่สองก็มากระซิบกระซาบบางอย่างกับเขา ด้วยตำแหน่งของคนคนนั้น เขาจะขัดคำสั่งก็ได้

“แม่นาง ข้าขอถามชื่อของท่านจะได้หรือไม่”

“กงลีหังเจ้าคะ”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นอีกครั้ง ผู้คนต่างคาดเดากันไปต่างๆ นานา ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักกงหลี ขุนนางผู้ขึ้นชื่อเรื่องความเมตตาปราณีต่อคนชั้นล่าง บัดนี้บุตรชายคนโตกำลังก้าวหน้าด้านการทหาร บุตรชายคนรองเป็นผู้ที่อยู่ในระดับต้นๆ ของสำนักศึกษาหลวง บุตรสาวคนที่สี่มีกิริยามารยาทเรียบร้อยจนเป็นที่เล้าลือไปทั่ว บุตรสาวคนที่ห้าขึ้นแท่นเป็นโฉมงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวง

เด็กสาวผู้นี้เกี่ยวข้องกับอันใดกับตระกูลกง

นางไม่ได้ขยายความอะไรต่อ ปล่อยให้ผู้คนคาดเดาเสริมแต่งกันไป
อาวุธที่น่ากลัวในใต้หล้าหาใช่ยอดกระบี่ หาใช่ยอดพิฆาตร้ายแรง แต่สิ่งนั้นก็คือ
คำคน

ตอนอยู่ที่เขาหลินซาน มีบางครั้งได้ติดตามอาจารย์ออกไปข้างนอก
นางพบเห็นผู้คนมากมายที่ต้องตกตายเพราะคำเล่าลือไร้สาระ หัวมหาสมุทร
ลึกหลายร้อยจั้งยังสามารถวัดได้ แต่จิตใจมนุษย์นั้นสุดยากจะหยั่งถึง

กงสีหังไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อเอ่ยนามของตนออกมา เวทนาจของใครบางคน
พลันเข้มข้น ฉายแววมืดหมายทันที

หลังจากแข่งขันเสร็จกงสีหังก็กลับมาที่ห้อง ปลดอาวุธชำระร่างกาย
จากนั้นก็เข้านอน โดยไม่ลืมที่จะวางกระบี่ไว้ใต้หมอนหนุนด้วยความเคยชิน
หลับไปได้ราวๆ สองชั่วยามก็ต้องตื่นกลางดึก

มีคนเข้ามาในห้อง!

นางจับกระบี่ใต้หมอนไวแน่น ดวงตาหริ่งอย่างระวังภัย นางเร้นกาย
ไปซ่อนหลังม่าน จากนั้นก็มีบุรุษสวมชุดดำปิดบังใบหน้าสี่คนถืออาวุธครบมือ
เข้ามาในห้อง พวกเขาเดินทั่วห้องเหมือนค้นหาอะไรบางอย่าง...ซึ่งคงจะ
เป็นนาง

ต้องรู้ให้แน่ชัดเสียก่อนว่าคนพวกนี้มีจุดประสงค์อะไร ถ้าพวกเขาจะ
สังหารผู้อื่นย่อมไม่เกี่ยวอันใดกับนาง กงสีหังจะไม่สังหารพวกเขาทั้งเพราะ
ไม่อยากจะเผชิญเรื่องยุ่งยาก หากพวกเขามาเพื่อสังหารนางละก็ นางก็ขอ
ใช้ประโยชน์จากพวกเขาแล้วค่อยฆ่าทิ้งเสีย

“คุณหนูสามพักอยู่ห้องนี้แน่หรือ”

“ข้าเห็นกับตาว่านางเข้ามาในห้องนี้”

กงสีหังยกยิ้มกับประโยคที่ได้ยิน คนพวกนี้จะมาเพื่อสังหารนางจริง
เสียด้วย แต่หาใครเล่าเป็นผู้บงการ ฮูหยินใหญ่หรือฮูหยินห้า

“นั่นนางนี่!”

ภาพที่ผู้บุกรุกเห็นคือเด็กสาววัยแรกรุ่นผู้ดังงาม แสงจันทร์ยามค่ำคืน
เล็ดลอดเข้ามาทางระเบียงห้อง สาดส่องมาที่นางพอดิบพอดิ สตรีโฉมงามใน
ชุดสีขาวยืนถือกระบี่ดูจนงปีศาจที่ผุดมาจากความมืดมิด ดวงตาคู้งามฉายแวว
เย็นยะเยือก

ภาพที่พวกเขาเห็นนั้นทั้งงดงามทั้งน่าสะพรึงกลัว

จากคำบอกกล่าวของซูหยิน ไม่ใช่ว่านางเป็นสตรีที่อ่อนแอคนหนึ่งหรือ
หรือ แต่คนที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขานั้นดูอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงกับคำว่าอ่อนแอ
เลยสักนิด

“ผู้ใดส่งพวกเจ้ามา แม่ใหญ่หรือแม่ห้า” เสียงไพเราะชวนให้คนฟัง
เคลิบเคลิ้ม ใบหน้าของนางเรียบนิ่งไม่มีความหวาดกลัวในดวงตาคู้งาม

คนผู้หนึ่งไม่ได้หลงใหลไปกับความงดงามตรงหน้า เขาต้องการทำ
ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จแล้วกลับไปรับค่าจ้างอีกครั้งที่เหลือ

“พวกเรารีบทำงานให้เสร็จ หญิงงามยังมีอีกมากนัก อีกอย่าง คุณหนู
เพิ่งให้เงินรางวัลมา미ใช่หรือ พวกเรานำมาแบ่งกันก็ได้”

คำพูดของสหายทำให้ชายชุดดำคนอื่นหลุดจากภวังค์ ดวงตาคู้งาม
ความโลภออกมาอย่างไม่ปิดบัง พวกเขาจับกระบี่ในมือแล้วพุ่งใส่สตรีเพียง
หนึ่งเดียวในห้องทันที

ชายโชคร้ายที่มาถึงตัวนางคนแรกหัวหลุดออกจากบาโดยไม่ทันได้รู้ตัว

พวกที่เหลือเห็นสหายสิ้นชีพไปต่อหน้าต่อตาก็ยิ่งลงมือหนักขึ้น กงลี่
เบี่ยงตัวหลบคมกระบี่ไปมาด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว จึงทำให้เหล่านักฆ่าสับสน
มึนงง

คุณหนูสามเป็นวรยุทธ์!

ข้ายังมีมือร้ายกาจยิ่ง พวกเขาทั้งหมดหาใช่คู่ต่อสู้ของนางไม่ การ
กระทำของพวกเขาคลายกับกำลังต่อสู้กับภูตผี กระบี่ของพวกเขาก็ไม่สามารถ
กรีดผ่านผิวกายของอีกฝ่ายได้เลย

กงลี่หวังรู้ว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ คราแรกที่นางได้ประมือกับ

อาจารย์ที่ใช้กระบวนท่านี้ ก็ถึงกับตะลึงตะลันทำสิ่งใดไม่ถูกอยู่ตั้งนาน แท้จริงแล้วกระบวนท่านี้หาได้ยากกาจไม่ แค่อาศัยความมืดและแสงจันทร์ในการเคลื่อนไหว หลอกล่อให้ศัตรูหวาดกลัวด้วยคำพูดและสายตาเท่านั้น... ความกลัวก็เป็นดังเมฆบดบังสติปัญญา ทำให้ความคิดอาจไม่เฉียบคมดังเดิม

กระบี่สยบนาโมได้ลึมรสความเล็ดมาเนิ่นนาน บัดนี้มันเปล่งประกายสวยงามยิ่งกว่าเดิมเสียอีก คนแล้วคนเล่าที่ต้องตกตายด้วยกระบี่เล่มนี้ จนกระทั่งเหลือนักฆ่าผู้เคราะห์ร้ายเพียงคนเดียว

เขายังไม่เคยพบเจอสตรีดังตามทว่าโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้มาก่อน

กระบี่สยบนาโมสีขาวบริสุทธิ์ชุ่มไปด้วยโลหิตพาดอยู่ที่คอนักฆ่าคนนั้น เพื่อข่มขวัญ “ตอบมา ผู้ที่จ้างพวกเจ้าเป็นใครกัน”

นักฆ่าหัวเราะเยาะ “คุณหนูสาม แม่ข้าจะเป็นนักฆ่า แต่ก็รักษาสัจจะของตัวเองยิ่ง เกรงว่าท่านจะต้องหาคำตอบด้วยตัวเองเสียแล้ว”

นางสังเกตเห็นว่าคนตรงหน้ากำลังจะกลืนยาพิษฆ่าตัวตาย จึงไม่รอช้า สักตจุตัวอย่างรวดเร็ว นักฆ่าผู้นั้นล้มตึง

เมื่อเห็นว่าเขาไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ ใบหน้างามก็ฉายแววพึงพอใจ จากนั้นจึงกล่าวเย้ยหยัน “ว่าอย่างไรเล่า เจ้าจะฆ่าตัวตายก็ทำได้แล้ว น่าสงสารเสียจริง”

นักฆ่ากัดฟันกรอด

งกลีหิงหยาบหนวดหนักขาวขึ้นมาจากตรึมฝึปาก จากนั้นไม่นานเฉียวเอินกับร่วซี้ก็พรวดพรวดเข้ามาในห้อง ทั้งสองตะลึงงันเมื่อเห็นสภาพห้องแทบจะไม่มีอะไรผิดปกติ มีเพียงร่างไร้ชีวิตของนักฆ่านอนอยู่บนพื้น และคุณหนูของพวกนางที่กำลังยืนถือกระบี่จ่อคอผู้รอดชีวิต

มิต้องให้บอกกล่าวพวกนางก็ทราบได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“เก็บกวาดให้เรียบร้อย เฉียวเอิน ในฐานะที่เจ้าเชี่ยวชาญด้านพิษ เค็นเอาคำตอบมาให้ได้ว่าใครเป็นผู้จ้างวานให้มาสังหารข้า”

“ข้าว่าคุณหนูมีคำตอบในใจอยู่แล้ว” เฉียวเอินเอ่ยอย่างรู้ทัน

ความชาญฉลาดของสาวใช้คนสนิททำให้กงสีหึงงายึดด้วยความพึงพอใจ “ข้าแค่อยากมั่นใจ จะได้เอาคืนไม่ผิดคน”

“รับทราบเจ้าค่ะ”

หลังจากนั้นไม่นานพวกนางก็ช่วยกันเก็บกวาดจนหมด ห้องกลับมาสะอาดเอี่ยมอ่องเหมือนเดิม ยกเว้นม่านที่ขาดเป็นทางยาวจนไม่อาจซ่อมได้... วันรุ่งขึ้นค่อยไปชดใช้ค่าเสียหายก็แล้วกัน

ระหว่างที่นางกำลังเหม่ออยู่นั้นก็มีเงาสายหนึ่งพุ่งเข้ามาทางระเบียงอย่างรวดเร็ว

มีนกฆ่าอีกหรือ

กงสีหึงจะชักกระบี่ออกมาเพื่อป้องกันตัว ทว่าฝ่ายตรงข้ามไวกว่า เขาคว้าข้อมือเล็กทั้งสองข้างมากุมไว้ มือข้างที่ว่างก็คว้ากระบี่โยนไปบนเตียง

ขณะนั้นแมงที่เคยบดบังดวงจันทร์ก็เคลื่อนออก แสงจันทร์กระจ่างลอดเข้ามาทางประตูระเบียงที่เปิดกว้าง ทำให้เห็นหน้าค่าตาผู้บุกรุกได้ชัด...

บุรุษน่าตายผู้นั้นอีกแล้ว!

ชาติที่แล้วนางไปทำบาปกรรมอะไรกับเขาไว้นักหรือ ถึงได้ตามหลอกหลอนคอยปั่นเปี่ยนไม่ห่างกายอยู่ตลอดเย็นนี้

“ที่แท้ก็เป็นคุณชายนี่เอง ท่านช่วยปล่อยข้าก่อนได้หรือไม่” แม้ว่าจะไม่พอใจแต่นางก็สามารถพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้มดังเดิมได้

อาจารย์เหลียนฮว่าได้กล่าวว่า ยิ่งเปิดเผยอารมณ์ของตนมากเท่าไร ก็จะยิ่งเปิดเผยจุดอ่อนให้ผู้อื่นเห็นมากเท่านั้น คนที่น่ากลัวที่สุดหาใช่แม่ทัพผู้ชาญศึกสงคราม หาใช่คนฆ่าผู้เหี้ยมโหด แต่เป็นคนที่วางแผนสังหารคนทั้งๆ ที่กำลังยิ้มอยู่ต่างหากที่น่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

เขายอมปล่อยมือแล้วเดินถอยหลังไปสองก้าว

“คุณชาย ท่านกับข้าก็ไม่ได้สนิทชิดเชื้อกัน มีธุระอันใดกับข้าถึงได้บุกรุกห้องของสตรีที่ยังมีได้ออกเรือน”

จำวเทียบเล่มมิได้โง่งมถึงขนาดไม่รู้ว่านางกำลังหลอกตา เขาทำหุวนลมแล้วล้วงหาสิ่งของในสากเสื้อ “เสียวหงซี้โมโห เจ้าทำสิ่งนี้ตกไว้”

นางเลิกคิ้วกับสรรพนามที่ใช้เรียก จะมีบุรุษใดเรียกสตรีที่เพิ่งพบหน้ากันไม่นานว่า ‘เสียวหง’ คำว่า ‘เสียวหง’ ทำให้นางคิดถึงมารดาผู้วายชนม์

ผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดตาอยู่บนฝ่ามือของคนตรงหน้า

กงสีหรงรีบคว้ามันมาอย่างรวดเร็ว ผ้าเช็ดหน้าเป็นของส่วนตัวสำหรับสตรี หากมันตกไปอยู่ในมือผู้ไม่หวังดีนางอาจเสียชื่อเสียงได้ง่ายๆ

“ขอบคุณท่านมาก” กงสีหรงตอบอย่างไม่เต็มใจ

“ลายปักนี้ช่างทำให้ข้าเปิดหูเปิดตายิ่ง”

กงสีหรงก้มหน้าดูผ้าเช็ดหน้าสีขาวปักตัวอักษรสีม่วงบิดๆ เบี้ยวๆ แล้วจึงถอนหายใจออกมา นางรู้ตัวดีว่าไม่มีฝีมือด้านการเย็บปักถักร้อยเสียเท่าไร นางปักผ้าอย่างจริงจังก็ยามที่มารดาล้มป่วย หลังจากมารดาจากไปนางก็ไม่สามารถปักผ้าได้ดังตามเช่นนั้นอีกเลย ไม่ว่าจะฝึกสักกี่หนก็ปักออกมาไม่ดังตามเท่าอาจารย์หรือศิษย์น้องคนอื่นๆ

“เสร็จธุระท่านก็กลับไปได้แล้ว” นางพูดด้วยรอยยิ้ม แต่ความหมายที่แฝงอยู่ในประโยคนั้นคือการ ‘ไล่’ ดิๆ นี่เอง

“จู้ๆ ปากน้อยๆ ของเจ้านั้นยามเอื้อนเอ่ยช่างคมกริบยิ่งกว่ากระบี่เสียอีก” เขาหยอกเย้า มองใบหน้าที่กำลังแดงก่ำด้วยแรงโทสะอย่าง ένดู

ยามนางคลี่ยิ้มกึ่งมึนปานลุ่มเมือง ยามบึ้งตึงก็ช่างน่ารักเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุนี้เขาจะห้ามใจมิให้หยอกล้อนางได้อย่างไร เนิ่นนานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้รู้สึกสนุกสนานเช่นนี้

“เสียวหง อย่าโกรธเคืองไปเลย ข้าเพียงหยอกล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง”

หยอกล้อ?

‘หยอกล้อบ้านท่านสิ! ไม่ได้สนิทกันเสียหน่อย’

ในระหว่างที่นางกำลังครุ่นคิด นางอีกสายหนึ่งก็ปรากฏตัวเข้ามาในห้อง เขาคือลูกน้องของเจ้าโจรราคะนามว่าฟู่เจิน

ผู้มาใหม่เหลือบมองกงสีหิงเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวกับนายของเขา
“นายท่าน ได้เวลาแล้วขอรับ”

“ข้ารู้แล้ว” เขาปล่อยนางเป็นอิสระแล้วเดินตามลูกน้องออกไปที่ระเบียง
ก่อนจากไปยังหันมาบอกนางต่อ “เสียวหง นามของข้าคือเทียนเล่อ จำเอาไว้
ให้ดี ไว้เราค่อยพบกันใหม่”

เมื่อกล่าวจบเขาก็ส่งยิ้มให้นางแล้วใช้วิชาตัวเบากระโดดหายลับไป
จากสายตา

เทียนเล่อ...ที่แปลว่าท้องฟ้าแห่งความสุข

สอง

แสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเย็น⁶ สาดส่องให้แสงสว่างไปทั่วบริเวณ
ดวงตาคมกริบดูดวงตาพยัคฆ์ของจ้าวเทียนหล่อจับจ้องไปที่รถม้าคันใหม่เอี่ยม
ไม่ว่างตา กระทั่งรถม้าหายลับไปจากสายตาแล้วเขาก็ยังคงมองต่อไปอย่าง
เหม่อลอย เขาเพิ่งกลับมาถึงที่นั่นตอนรุ่งสาง เมื่อกลับมาก็เห็นเสี้ยวหางของเขา
ขึ้นรถม้าไปเสียแล้ว

หลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขันแข่งเดินหมากล้อม เขาก็ให้คนของตนไปสืบประวัติ
ของตรุณีน้อยปากกล้าทันที รายงานถูกวางบนเตียง

ฟูเงินเห็นท่าทางเหม่อลอยของเจ้านายก็ส่ายหน้าไปมาก่อนจะเอ่ย
“นายท่านจะตามนางไปหรือขอรับ”

“ไม่จำเป็น”...อีกไม่นานก็จะเจอกันแล้ว

คุณหนูสามตระกูลลงอย่างนั้นหรือ เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็อดยกยัม
ขึ้นมาเสียไม่ได้ ไม่รู้ว่าใต้เท้ากษัตริย์บุตรสาวอย่างไรถึงได้มีนิสัยดูร้าย
ถึงเพียงนี้

⁶ ยามเย็น คือเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

เมื่อคืนเขาได้ ‘แอบ’ ดูนางอยู่ จึงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างครบถ้วน ไม่มีตกหล่นเลยแม้แต่หน่อย จะมีสตรีที่คนในใต้หล้าที่ลงมือได้เยือกเย็นเท่านั้น

เขาไม่เคยพบเจอสตรีเช่นนางมาก่อน กิริยาท่าทางที่เชิดหน้าเยอหยิ่งดูพญาหงส์ โหดเหี้ยมดุร้ายราวกับกองเพลิงร้อนแรงที่ดึงดูดแมลงให้เข้าหา ทั่วๆ ที่รู้ว่เปลวไฟนั้นอันตราย แต่ก็ยอมตายเพราะความงามของเปลวไฟ...

ด้วยความถูกใจเขาจึงอดไม่ได้ที่จะออกไป ‘กลั่นแกล้ง’ นางสักหน่อย เขาละสายตาจากภาพตรงหน้าแล้วเดินเข้าไปในห้อง คว่ำกระบี่เล่มโปรด “ไปทำงานกันต่อเถอะ”

การกลับเมืองหลวงครั้งนี้คงไม่น่าเบื่อหน่ายอีกต่อไป

กงสีหงทราบว่ใครคือผู้บงการที่ส่งมือสังหารมาแล้ว ไม่ได้ผิดไปจากที่นางคาดการณ์ไว้เลยแม้แต่หน่อย

เป็นสตรีใหญ่! เป็นนางจริงๆ ท่าทางอบอุ่นอ่อนโยน เป็นสตรีผู้มีเมตตาต่อภรรยาน้อยของสามีนั้นเป็นเรื่องล่อกลวงทั้งสิ้น

ไหนจะน้องสาวผู้ใสซื่อไม่เท่าทันมารยาคน ที่ตอนอายุไม่ถึงห้าขวบก็รู้จักใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น ไม่รู้ว่ป่านี้น้องสาวสุดที่รักจะเพิ่มพูนทักษะการแสดงจี้จากมารดาได้ถึงขั้นไหน

เสียงเกือกม้าดังกระทบพื้นซ้างเรื่อยๆ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าใกล้จะถึงจวนแล้ว

จวนสกุลกตั้งอยู่บนถนนที่ครึกครื้นสายตันๆ ก่อนถึงเมืองหลวงบริเวณโดยรอบจวนมีร้านค้าและจวนขุนนางอื่นๆ อยู่รายรอบ เป็นทำเลที่ตั้งที่ดีมาก

รถม้าไม่ได้จอดที่หน้าจวน แต่กลับเข้าทางประตูด้านข้างแทน

“คุณหนูเพิ่งกลับมาทั้งนี้ นอกจากจะไม่มีกรต้อนรับที่หน้าจวนแล้วยังให้เข้าทางประตูด้านข้างอีก นี่มันหยาบเกียรติกันเกินไปแล้ว!” ร้วชีพูดอย่างไม่พอใจ

“ข้าเป็นเพียงลูกอนู จะให้เข้าทางประตูใหญ่ได้อย่างไร อีกอย่าง ข้าก็หาได้มีความดีความชอบต่อราชสำนัก หากสุหยินใหญ่มาต้อนรับข้าที่หน้าประตูจวน จะเป็นเรื่องน่าขบขันมากกว่า”

รัวซีก็หันหน้าสำนึกผิด “ข้าผิดไปแล้วเจ้าค่ะ”

กงลีหิงไม่อยากดูนางอีก จึงได้แต่ตักเตือน “ทีหลังเจ้าต้องระมัดระวังเรื่องคำพูดคำจาให้มากกว่านี้”

และแล้วธมมาก็หยุดนิ่งในเวลาต่อมา

“คุณหนูสามมาถึงแล้ว!”

กลุ่มบ่าวไพร่จำนวนไม่มากที่ยืนต้อนรับรับก้มหน้าโดยพลัน

สาวใช้ทั้งสองลงจากรถม้าอย่างคล่องแคล่ว พวกนางยื่นมือไปประคองคุณหนูของตนลงจากรถม้า

ร่างบางที่ผู้คนรอคอยก็ปรากฏกายขึ้น...สตรีเยาว์วัยสวมอาภรณ์สีฟ้าอ่อน ใบหน้างดงามคมบาดจิตติดกับคนแคว้นจ้าวทั่วไป ริมฝีปากอวบอิ่มเต็มสีชาด ผิวขาวผุดผ่องดุจหิมะในฤดูเหมันต์ ดวงตาริเรยวุดจดวงตาหงส์ รูปร่างอ่อนแอ้นบอบบางน่าทะนุถนอม ท่วงท่าการเดินเหินก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจแฝงเร้นเสน่ห์เย้ายวน

ขนาดยังเยาว์อยู่ยังงดงามถึงเพียงนี้

เห็นทีว่าโฉมงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวงคงไม่แคล้วเป็นคุณหนูของพวกเธออีกแน่ สตรีจากสกุลอื่นๆ อย่าได้คิดหมายปองตำแหน่งนี้เลย

บุคคลแรกที่กงลีหิงเห็นกลับเป็นบุคคลที่นางชังหน้ามากที่สุด

แม้จะไม่ชอบสุหยินใหญ่ แต่กงลีหิงก็แสวงแย้มยิ้มอ่อนหวานแสดงท่าทีน้อมนอบตามลำดับศักดิ์ นางไม่เคยลืมว่าคนตรงหน้าแสดงละครได้ยอดเยี่ยมขนาดไหน

“ลีหิงคารวะแม่ใหญ่เจ้าค่ะ”

“หงเออร์ ยินดีต้อนรับกลับจวน” สุหยินใหญ่เดินเข้ามากุมมือนางด้วยท่าทางรักใคร่ปรานีนักหนา

กงลีหังไม่ใช่นุตรสาวคนสำคัญของตระกูล ไม่ต้องพูดถึงมารดาของนางที่เป็นเพียงสตรีต่างแคว้น การที่สูหยินใหญ่ออกมาต้อนรับนั้นแสดงให้เห็นถึงความเมตตารักใคร่ในบุตรสาวของอนุ ภาพลักษณ์ของนางในสายตาวาไรไพร่ย่อมสูงส่งขึ้นด้วย

เมื่อทำดีต่อหน้าวาไรไพร่แล้ว ด้วยนิสัยของวาไรไพร่ก็มักนำไปกล่าวต่อกัน สุดท้ายก็จะแพร่ไปถึงหูชาวบ้าน ได้รับคำสรรเสริญโดยไม่ต้องลงแรง

‘เอาเถิด ท่านอยากทำอะไรทำไป อย่ามายุ่งกับข้าก็แล้วกัน’

‘ต้องลำบากท่านแม่ใหญ่มาต้อนรับ ข้าช่างอกตัญญูนัก’

“เจ้านึกถึงแม่ แม่ก็ซึ่งใจแล้ว” เหวอซินหยูกกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “หงเออร์เข้าเรือนกันก่อนเถอะ ท่านพ่อเรียกเจ้าไปพบที่ห้องหนังสือ เดี่ยวแม่จะไปจัดเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับเจ้าเสียหน่อย”

“เจ้าคะ”

กงลีหังเดินไปตามทางเดินที่ปูด้วยหินชั้นดี สกูลงเป็นตระกูลใหญ่ มีชื่อเสียงมานับร้อยปี ทว่าชื่อเสียงเหล่านั้นต้องมาพังทลายลงในยุคทองของนาง ท่านปู่พันฟูได้ระดับหนึ่งก็ต้องมาตัวนจากไปเสียก่อน บิดาของนางจึงพยายามฟื้นฟูตระกูลอย่างสุดกำลัง บิดาตบแต่งสูหยินจากตระกูลใหญ่หลายตระกูลเพื่อมาค้าจุนหน้าที่ยางานของตน บัดนี้สกูลงหยดเย็นในราชสำนักได้อย่างมั่นคงอีกครั้ง

นางหยุดอยู่ที่หน้าห้องหนังสือ ถอนหายใจเบาๆ แล้วจึงเอ่ยแจ้งคนด้านใน “ท่านพ่อ ข้ามาแล้วเจ้าคะ”

“เข้ามาได้” เสียงทุ้มดังมาจากภายในห้อง

วาไรไพร่ที่ยืนอยู่เลื่อนประตูให้ กงลีหังเดินเข้าไปพลางกวาดตามองสำรวจ ข้าวของส่วนมากยังวางอยู่ที่เดิม ยกเว้นแจกัน ภาพวาด ผ้าม่าน ล้วนเป็นของใหม่ทั้งสิ้น และหนังสือก็ดูเหมือนจะมีจำนวนมากกว่าเดิม เก้าอี้ผ่านไปจนตระกูลงหวู่หฺราขึ้นมาก

กงลีหังเดินเข้าไปส่วนในสุดของห้องหนังสือ ที่ตรงนั้นมีชายวัยกลางคน

ท่าทางภูมิฐานกำลังหมกมุ่นกับการเขียนตัวอักษร

นางเดินมาหยุดหน้าโต๊ะเขียนหนังสือแล้วจึงเอ่ย “การวะท่านพ่อเจ้าคะ”

กงหลี่วางพู่กันในมือลง น้ำเสียงนี้เป็นเสียงที่เขาคิดถึงโหยหามานานหลายปี “หงเออร์ ยินดีต้อนรับกลับจวน”

“ท่านพ่อ” กงหลี่หงน้ำตาเอ่อคลอ ถึงแม้ว่าบิดาจะส่งนางไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองแต่นางก็ทราบเหตุผลดี

ในยามนั้นบิดายังมีตำแหน่งไม่สูงเท่าไรแต่ทำเหอบิดาของเหอชินหยู... ฮูหยินใหญ่สกุลกง หากไม่ชิงตัดหน้าลงโทษกงหลี่ทงก่อน ถ้าได้ทำเหอทราบว่าเป็นนางพลักน้องห้าตกน้ำ นางจะต้องถูกเล่นงานหนักเป็นแน่ หากอยู่ในจวนตระกูลกงต่อไปก็ไม่แคล้วโดนใส่ร้ายอีก บิดาอยากให้นางใช้ชีวิตอย่างสงบเยี่ยงเด็กธรรมดา จึงได้ส่งนางไปที่จวนตระกูลสายรองและกำชับให้เลี้ยงดูนางให้ดี

แต่สิ่งที่บิดาไม่เคยรู้คือตระกูลสายรองเกรงกลัวอำนาจของใต้เท้าเหอมากกว่าคำสั่งของบิดา เมื่อมีคำสั่งจากฮูหยินใหญ่ พวกเขาจึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด บิดาเดินทางไปหานางทุกปี แต่ละปีจะมีจดหมายส่งข่าวไปบอกก่อนอยู่เสมอ กงหลี่จึงต้องลงจากเขาแสวงหาที่อยู่ออย่างเป็นสุข พวกเขาสรองก็ให้ความร่วมมือดิบดี ถึงขั้นสร้างเรือนไว้ให้นางสำหรับตบตาบิดาเลยทีเดียว

คราแรกนางก็แปลกใจ เพราะปีนี้บิดาไม่ไปเยี่ยมเยียนนางบ้างเลย ที่แท้ก็วางแผนเตรียมพร้อมรอรับนางกลับจวนนี้เอง...ตำแหน่งของบิดาคงสามารถจัดซื้อกับใต้เท้าเหอได้แล้ว

กงหลี่เดินเข้ามาสวมกอดบุตรสาวคนงาม การขับไล่ลูกออกจากจวนช่างบีบคั้นหัวใจเขาเหลือเกิน ตอนที่ฮูหยินสุดที่รักจากไปเขาก็ได้สัญญากับนางไว้ว่าจะเลี้ยงดูลูกทั้งสองให้ดีที่สุด แต่ก็ไม่สามารถทำได้ และกงหลี่ยังได้สัญญากับบิดาของตนว่าจะฟื้นฟูตระกูลให้กลับมายิ่งใหญ่ดังเดิม

สองคำสัญญาที่เขาจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้ ยามนี้สัญญาที่ให้ไว้แก่บิดาสำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว ตอนนี้เขาเป็นถึงขุนนางชั้นสอง มีหน้ามีตาในราชสำนักเหลือเพียงสัญญากับนางในดวงใจ

“พ่อคิดถึงเจ้ามาก” กงหลิงจูงมือบุตรสาวไปนั่งบนเก้าอี้ “นับวันเจ้ายิ่งงดงามเหมือนแม่เจ้าไม่มีผิด”

นางไม่ได้ตอบอะไร เพียงแคื่อยิ้มรับเท่านั้น บิดาเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในจวน รวมไปถึงเรื่องพี่ชายของนางที่ตอนนี้อยู่ในกองทัพพระกุลจาน ตอนนี้อำนาจได้เป็นถึงรองแม่ทัพ และกำลังไปปราบโจรภูเขาที่ชายแดนตะวันตกติดกับแคว้นจิน...แคว้นที่มารดาของนางจากมา

“ตอนแรกพ่อว่าจะไปรับเจ้าด้วยตัวเอง แต่มาคิดเรื่องการก่อสร้างเรือนใหม่ให้เจ้า” บิดาเรียบไปก่อนจะกระซิบบอก “พ่อสร้างห้องลับไว้ให้เจ้าด้วยทางเข้าอยู่ในตู้เสื้อผ้า เมื่อเจ้าเห็นเจ้าจะรู้เอง”

ห้องลับเป็นสิ่งที่กงหลิงอยากได้มากที่สุด ตอนเด็กพี่ชายเคยเล่าให้ฟังว่าสำนักที่เขาไปเรียนอยู่มีห้องลับด้วย ห้องลับต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูงมาก ทั้งในการก่อสร้างและปิดปากผู้สร้างให้เงียบสนิท มิเช่นนั้นจะเรียกว่าห้องลับหรือ

ความซุ่มเคืองในตัวของบิดาหายไปหมดสิ้น กงหลิงรู้ว่าบิดารักนาง และพี่ชายมากจนเข้าขั้นลำเอียง

“ขอบคุณท่านพ่อมากเจ้าค่ะ”

นางเหลือบมองแผ่นกระดาษที่บิดาฝึกคัดตัวอักษรเล็กน้อย ก่อนจะถอนสายตากลับมา ตัวอักษรบนนั้นคือชื่อของมารดา...

“ไม่เป็นไร เพื่อเจ้า พ่อทำให้ได้ทุกอย่าง” บิดาหัวเราะชอบใจ “หงเอ๋อร์เจ้ากลับไปเตรียมตัวที่เรือนก่อนเถอะ เดี่ยวจะมียานเลี้ยงต้อนรับเจ้า”

“เจ้าค่ะท่านพ่อ ลีหิงขอตัวก่อน”

งานเลี้ยงต้อนรับ พบหน้าพี่น้อง หี!

กงหลิงเดินมาที่เรือนของตน แม้ภายนอกจะหรูหราไม่เท่าเรือนของพี่ใหญ่ พี่รอง หรือน้องห้าที่เพิ่งเดินผ่านมา แต่ก็กว้างขวางพอสมควร ตัวเรือนอยู่ฝั่งตะวันออกของเรือนใหญ่ ทำให้ที่นี่ได้รับแสงแดดอ่อนอบอุ่นในยามเย็น มีต้นท้อหลายต้นปลูกอยู่ข้างเรือนเพื่อเป็นสิริมงคลแก่เจ้าของ และมีดอกไม้

นานาพรรณที่ถูกเลือกสรรมาเป็นอย่างดี

บิดาช่างทุ่มเทเพื่องานเหลือเกิน...

กงสีหิงเดินเข้าไปในเรือน ตรงไปที่ห้องนอนของตัวเอง ก็เห็นสองสาวใช้กำลังจัดข้าวของกันอย่างอลหม่าน

“คุณหนูมาแล้ว” รั้วซีหันไปสะกิดเฉี่ยวเอนที่กำลังจัดแจงอาภรณ์ในตู้เสื้อผ้า

“คุณหนูเดินทางไกลคงจะเหนื่อยมาก ข้าเตรียมน้ำร้อนให้ท่านแล้ว รีบไปอาบเถอะเจ้าคะ เดี่ยวน้ำจะเย็นเสียก่อน” เฉี่ยวเอนกล่าวรายงานด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

เฉี่ยวเอนช่างละเอียดรอบคอบยิ่ง

“ในงานเลี้ยงต้อนรับ ข้าต้องการสวมชุดสีชมพูอ่อน” นางเอ่ยบอกความต้องการก่อนจะหายไปหลังฉากกัน

ผ่านไปราวๆ สองก้านธูปกงสีหิงก็เดินออกมาพร้อมกับเสื้อคลุมบางเบา ร่างกายเด็กสาวเริ่มมีส่วนเว้าส่วนโค้งที่พึงจะมีตามวัย เฉี่ยวเอนถืออาภรณ์สีชมพูมาสวมให้ กงสีหิงเดินไปนั่งหน้าคั่นฉ่อง ผมสืด่าสนิทถูกปล่อยสยายหัวแผ่นหลังบอบบาง รั้วซีก็เดินเข้ามาเช็ดผมให้อย่างรู้งาน ปากก็พร่ำบอกกล่าว

“นายท่านเอ็นดูคุณหนูมากเลยเจ้าคะ ของประดับในเรือนล้วนเป็นของใหม่ทั้งหมด นายท่านยังได้เตรียมเครื่องประดับไว้ให้คุณหนูมากมายสวยๆ ทั้งนั้น” นางพูดไปก็เกล้าผมไป รั้วซีถือวิสาสะเลือกปิ่นรูปผีเสื้อให้นายสาว

กงสีหิงเหลือบมองกล่องเครื่องประดับ ในนั้นมีปิ่นปักผมหลายแบบอยู่เกือบสิบอัน และมีกำไลหยกอีก ดูอย่างไรก็เป็นของมีราคาแพงวด

“คุณหนู ที่ตู้เสื้อผ้าดูแปลกๆ เจ้าคะ” เฉี่ยวเอนที่กำลังจัดเก็บอาภรณ์ให้นายสาวเอ่ย

ตามที่บิดากล่าวไว้ ตู้เสื้อผ้าคือทางเข้าห้องลับ

นางเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เปิดประตูตู้ออก ภายในมีเสื้อผ้าของนางพับเก็บ

ไว้อย่างเป็นระเบียบ จุดดูแปลกตาคือสวดสลับกันอย่างงดงามทั้งๆ ที่อยู่ภายในตู้...จุดที่ไม่สามารถมองเห็นจากภายนอก และแล้ววงลีหิงก็ไปสะดุดตาเข้ากับดอกไม้เกะสลักที่หุ่นออกมาติดกับดอกอื่นๆ ถ้าไม่สังเกตให้ดีก็คงไม่เห็น นางออกแรงหมุนดอกไม้สลักดอกนั้น

กรีก!

เสียงกลไกบางอย่างกำลังทำงาน พลันผนังตู้ด้านซ้ายที่ติดกับผนังห้องก็เลื่อนออก เผยให้เห็นบันไดแคบๆ ทอดยาวลงไปข้างล่าง

เฉียวเินกับรั้วซือห่านออกมาด้วยความตกใจ “ห้องลับ!”

กงลีหิงไม่รอช้า นางต้องการเข้าไปสำรวจข้างในนั้น ทว่า...

“น้องสาม!”

เสียงนั้นเป็นเสียงของพี่รอง

ในจวนนี้มีเพียงบิดา พี่ใหญ่ แม่รอง พี่รอง เฉียวเิน และรั้วซือ ที่จริงใจกับนาง

กงลีหิงเดินเยื้องกรายออกไปจึงเห็นบุรุษใบหน้าหล่อเหลาเจ้าสำอาง ท่วงท่าคล้ายบัณฑิต นั่นคือกงเหวินฝู พี่รองของนาง เขาสวมอาภรณ์สีขาวสะอาดทั่วทั้งร่าง ทำให้บุคลิกของเขาดูสูงส่ง พี่รองคล้ายบิดาคือมีความสุขเยือกเย็น ต่างจากพี่ใหญ่ที่ดูมึนทะลุมะลุมารมณ์ร้อน

“ไม่เจอกันสามปี เจ้าโตเป็นสาวงามถึงเพียงนี้เชียว” เขามองน้องสาวด้วยสายตาตกตะลึง

“พี่รอง ท่านล้อข้าเล่นแล้ว”

แม้กงลีหิงจะมีใช้น้องร่วมมารดาเดียวกัน แต่เขาก็รักและเอ็นดูนางดุจน้องแท้ๆ เหมือนเขาที่ทั้งรักและเคารพพี่ใหญ่ด้วยใจจริง

“ข้าจำได้ว่าเมื่อสามปีก่อนข้ากับพี่ใหญ่กลับมาจวนแล้วไม่เจอเจ้า พี่ใหญ่โมโหท่านพ่อมาก อาละวาดพังข้าวของเสียใหญ่โต”

“และพวกท่านก็ควมมาสองวันสองคืนแทบไม่หยุดพักเพื่อไปหาข้าที่จวนสกุลสายรอง” กงลีหิงกล่าวยิ้มๆ

กงเหวินผู้หิวเราอารมณ์ดีเมื่อนึกถึงความหลัง “ใช่แล้ว ใช่แล้ว และพอไม่เจอเจ้า พี่ใหญ่ก็เกือบปลั่งมือฆ่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนสกุลสายรองจนพวกเขาบอกว่าเจ้าอยู่ที่ใดจึงยอมรามือ” เขาเจียบไปชั่วครู่ก่อนจะปรับน้ำเสียงมาจริงจัง “ท่านแม่ของข้ารู้สึกผิดมากที่ช่วยเหลือเจ้าไม่ได้”

“แม่ร้องไม่ได้ทำผิดอะไรเลย” กงลี่หงส่ายหน้า

“ซูหยินใหญ่ก็ใจร้ายใจดำนัก ถึงกับสั่งให้พวกสกุลสายรองเล่นงานเจ้า!” พี่รองกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ก่อนจะเปลี่ยนน้ำเสียงโดยพลัน “จิงลิ หงเออร์ เจ้ากำลังจะมีน้องแล้ว”

พี่รองนี่ก็ปรับอารมณ์เร็วเกินจินนางตามไม่ทัน...เขาเป็นคนเช่นนี้ เมื่อนึกถึงเรื่องใดก็พูดโพล่งออกมาเลย ทั้งๆ ที่เนื้อหาไม่ได้ใกล้เคียงกับประโยคก่อนหน้า

“อย่าบอกนะว่า...”

“ท่านแม่ของข้าตั้งครรภ์ได้หนึ่งเดือนแล้ว!”

กงลี่หงคลุ้มด้วยความยินดี ซูหยินรองเอ็นดูนางด้วยใจจริง ยามนั้นถึงกับมานั่งคุกเข่าขอร้องบิดามิให้ส่งนางออกนอกจวนเสียด้วยซ้ำ “เป็นเรื่องที่น่ายินดีนัก”

ในขณะที่นางกำลังสนทนากับพี่รอง หางตาก็เลื้อยไปเห็นพ่อบ้านประจำจวนกำลังเดินเข้ามา กงลี่หงสะกิดเตือนพี่รองให้หยุดพูด เพราะหนึ่งการนิทาผู้อาวุโสเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ และ...พ่อบ้านคนนี้นางไม่มั่นใจว่าจะเป็นคนของซูหยินใหญ่หรือไม่

“คุณชายรอง คุณหนูสาม นายท่านเรียนเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงขอรับ”

“พวกข้าจะไปเดี๋ยวนี้” กงเหวินผู้ตอບแล้วเดินนำหน้าน้องสาวไป

พวกนางเดินมาถึงห้องโถงกลางที่ใช้จัดงานเลี้ยงต้อนรับ ถึงแม้ปากจะเรียกว่างานเลี้ยง แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงการกินอาหารร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น กงลี่หงกับกงเหวินผู้มาถึงเป็นคนสุดท้าย

“แม่ห้าเข้าใจว่าเจ้าไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองมาตั้งแต่เด็ก แต่ที่นั่นไม่ได้สอนมารยาทเจ้าหรือไร ถึงได้มาซ้ำไม่รู้จักเวลาเยี่ยงนี้”

มาถึงก็เปิดฉากใส่!

ครอบครัวของนางช่างอบอุ่นยิ่งนัก

กงเหวินผู้ไม่สนใจคำพูดของซูหยินห้า เขาเดินไปนั่งข้างมารดาของตน

“ขอภัยเจ้าค่ะ” กงลี่หงโค้งตัวลงเป็นเชิงขอโทษ แล้วหันไปมองน้องหกที่กำลังเคี้ยวอะไรบางอย่างอยู่ ก็กระตุกยิ้มที่มุมปาก “น้องหกเจ้ากำลังกินอะไรอยู่หรือ”

คุณหนูหก...กงซูเชียวมีอายุเพียงสิบสองปีเท่านั้น ใบหน้าของนางได้เค้าความงามน่ารักน่าเอ็นดูมาจากซูหยินห้าแทบทุกกระเปียดนี้ เหมือนกันถึงเจ็ดในสิบส่วน และเพราะยังเยาว์นัก กิริยามารยาทจึงอ่อนด้อยกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ไม่รู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ

กงซูเชียวหน้าซีด นางหิวมากจึงทนรอที่สาวคนโตไม่ไหวเลยแอบแกะจิวจื่อ⁷ กินได้โต๊ะอาหาร

“ท่านแม่ห้า ท่านไม่ได้สอนน้องหกหรือเจ้าค่ะ ว่าสิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร” รอยยิ้มหยันปรากฏบนใบหน้างาม ดวงตาที่เปล่งประกายดุจท้องฟ้ายามราตรี แฝงแวดทำนิตีเตียน “การกินอาหารก่อนที่คนในเรือนจะมาครบนั้นไม่สมควรเลย ท่านแม่ห้า ข้าว่าท่านน่าจะกวตขันน้องหกให้มากกว่านี้นะเจ้าค่ะ”

ตามจริงกงลี่หงไม่ยากทำร้ายกงซูเชียวเสียเท่าไร แต่นางผิดเองที่เกิดมาเป็นบุตรสาวของซูหยินห้า

“คิกๆ” ซูหยินรองหลุดหัวเราะออกมา

“แม่จะอบรมเชียวเออร์ให้มากขึ้น” สายตาคาดโทษจับจ้องไปยังบุตรสาว กงซูเชียวก้มหน้างู้ด

“ในเมื่อมาครบแล้วก็กินอาหารกันเถอะ” บิดาเอ่ยตัดบท

⁷ จิวจื่อ คือส้ม

กงสีหิงนั่งลงบนเก้าอี้ที่จัดเตรียมมาเป็นอย่างดี ผึ่งซ้ายของนางเป็น กงเหวินฝู ผึ่งขวาเป็นกงฮู่เหเมย ตรงข้ามกับนางเป็นกงซือซือ ด้านขวาคือ กงซูเซียว ที่มีท่าทางแข็งแกร่งอย่างเห็นได้ชัด

ในเวลานี้ทำให้นางมีโอกาสดำรงเหล่านางสาวทั้งหลาย กงฮู่เหเมย เปรียบเสมือนวารีไหลเย็น การเคลื่อนไหวทุกอย่างของนางช่างดูเรียบง่าย ร้อย ดงามเกินจะหาใครเปรียบ แต่น่าเสียดายที่ใบหน้าของนางก็หาได้โดดเด่น ดังมารดาไม่ สืบทอดความงามมาจากมารดาเพียงสามส่วนเท่านั้น

กงซือซือมีผิวพรรณขาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง ดังว่าไม่มีใครสามารถทำ ผ้าขาวผืนนี้ให้แปดเปื้อนได้ ดูสูงส่งเกินกว่าที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาจะอาจ เอื้อมถึง นางสาวซุตลีซิมพุ่ม่อ่นทำให้ดูอ่อนหวานยิ่งกว่าเดิม งดงามสมกับ ตำแหน่งหนึ่งในสามสาวงามแห่งเมืองหลวง

กงซือซือเป็นผู้เดียวที่ทั้งดงามทัดเทียมเท่ากงสีหิง ความงามประจักษ์ เทพธิดาบุปผาจากสวรรค์...

มือเย็นเป็นไปอย่างเงียบงันเนื่องจากทุกคนทราบดีว่าไม่ควรพูดคุย ขณะกินอาหาร เหล่าสาวใช้ทยอยเข้ามาเก็บสำรับอย่างรู้งาน เหลือเพียงถาด ผลไม้วางอยู่เท่านั้น กงสีหิงนั่งกินผู่เถา⁸ เงียบๆ ราวกับกำลังจมอยู่ในโลกของ ตัวเอง โลกที่มีอาจมีใครก้าวล้ำเข้าไปได้

“พี่สาม ท่านไปอยู่จวนสกุลสายรองมาเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ” กงฮู่เหเมยถาม

คำถามนั้นทำให้ฮุ่ยฮินใหญ่่งตัวเกร็ง รอยยิ้มอ่อนโยนซึ่งมักประดับ ไว้ที่มุมปากแข็งค้าง ในใจก็ภาวนามีให้กงสีหิงกล่าวความจริงออกมา หาก กงสีหิงทราบว่าบุตรสาวที่รักของตนไปตกกระกำลำบากมากก็มีฐานะไม่โล่งเท่าไร

กงสีหิงกินผลผู่เถาลงคอก่อนจะตอบคำถาม “ข้าสุขสบายดี พวกเขา ให้การดูแล ‘อย่างดี’ เลยทีเดียว” แนนอนว่าถ้อยคำนั้นคือการประชดประชัน

⁸ ผู่เถา คือองุ่น

การกลั่นแกล้งลูกเมียน้อยนั้นล้นมืออยู่ทุกบ้าน เรื่องเล็กน้อยแบบนี้
ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้ลายชื่อเสียงสูญหายไปให้พ่ายแพ้จนหมดกระดานได้

“พี่สาม” กงซื่อซื่อเรียกกงลี่หึงด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ดวงตาของนาง
ช่างใสซื่อดุจกวางน้อยผู้อ่อนต่อโลก นางเอ่ยออกมาโดยที่ไม่ตะขิดตะขวงใจ
กับความขุ่นเคืองในอดีตเลยสักนิด...ต้องหน้าหนาเพียงใดจึงจะกระทำเช่น
น้องทำได้ “ท่านกลับมาช่วงนี้ดีเลย อีกไม่นานจะมีเทศกาลสมบรูณ์พาที่วัง
ทำนองเงิน พี่สามก็ไปด้วยกันสิเจ้าคะ”

เหอซินหยูยิ้มอ่อนโยนพลางลูบศีรษะบุตรสาวอย่างเอ็นดู “ซื่อเออร์
ถ้าไม่มีเทียบเชิญก็สามารถไปได้ ไม่อย่างนั้นจะเป็นการเสียมารยาท”

เรื่องพูดกระทบกระเทียบว่าผู้อื่นอย่างแนบเนียน ต้องยกให้สอง
แม่ลูกคู่นี้

กงลี่หึงไม่ได้ตอบ นางนั่งกินผลผูกไปเรื่อย ๆ

“ตายจริง!” เสียงสูงแหลมของกงซู่เซียวดังขึ้น “แบบนี้พี่สามก็สามารถ
ไปงานเลี้ยงได้สิเจ้าคะ น่าเสียดายจัง” นางต้องการเอาคืนที่พี่สามหักหน้านาง
กลางงานเลี้ยงเมื่อครู่

กงลี่หึงแอบถอนหายใจ กงซู่เซียวช่างไม่มีวาทศิลป์ในการเอื้อนเอ่ย
เอาเสียเลย มิรู้ว่ำนาง แม่ทำสอนสิ่งใดให้แก่นางบ้าง

กงลี่หึงไม่ได้ที่เหล้าสูญหินและบุตรสาวคนอื่นมาว่าบุตรสาวสุดที่รัก
ของเธอ จึงเอ่ยปกป้อง “เรื่องนั้นมิต้องห่วง ข้าจะจัดการเองสูญหินใหญ่ เจ้าก็
จงไปจัดเตรียมอาหารเครื่องประดับมาให้ลี่หึงด้วย เดียวผู้อื่นจะครหาเอาได้”

“เจ้าคะท่านพี่” เหอซินหยูตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แม้ภายในใจ
จะไม่อยากทำตาม แต่นางก็ขัดสามไม้ไม่ได้

กงลี่หึงอยู่แต่ในจวนมาสามวันแล้ว ยังดีที่การกลั่นแกล้งด้วยวิธีไร
สาระไม่เกิดขึ้นเหมือนอย่างตอนอยู่ที่จวนของสกุลสายรอง ไม่อย่างนั้นนาง
คงรำคาญมากกว่าสนุก

ช่วงสองวันแรกกงสีหยังยุ่งวุ่นวายกับการจัดข้าวของภายในเรือน ซึ่งก็ช่วยฆ่าเวลาในยามว่างได้ แต่เมื่อจัดของเสร็จเรียบร้อยแล้ว...นางก็ไม่มีอะไรทำ

ตอนอยู่บนภูเขาพลินซาน กงสีหยังแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย ยามเหมา⁹ ฝึกวรยุทธ์ ต่อด้วยฝึกวาดรูปและเล่นดนตรี เบื่อๆ ก็ลงเขามาเที่ยวเล่นในเมือง เมืองชิงหมิงเป็นเมืองขนาดกลาง ราษฎรส่วนใหญ่มีอาชีพเพาะปลูก นางคิดถึงทุ่งผักกาดกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตายิ่งนัก

เมื่อมาอยู่ในจวน ทุกอย่างต้องเป็นระเบียบ จะแอบออกไปเที่ยวเล่นก็กระไรอยู่

นางถอนหายใจออกมาด้วยความเบื่อหน่าย

“คุณหนูไปเดินเล่นข้างนอกไหมเจ้าคะ เพื่อจะทำให้ท่านหายเบื่อได้บ้าง” เจียวเอินเสนอ ตอนนั้นนางกำลังปักผ้าให้กงสีหยัง เนื่องจากทราบดีว่าผู้เป็นนายไม่ถนัดงานด้านนี้เท่าไร ฝีมือปักผ้าของเจียวเอินนั้นงดงามไม่แพ้ผู้ใด ช่างยอดเยี่ยมผิดกับนางลิบลับ

“มันร้อน” กงสีหยังไม่ชินกับอากาศในเมืองหลวงเสียเท่าไร พัดขนนกกระเรียนสีขาวถูกหยิบมาใช้บ่อยกว่าสิ่งของอื่นๆ

เจียวเอินยิ้มรับ สิ่งที่คุณหนูไม่ชอบมากที่สุดนอกเหนือจากการปักผ้า ก็เป็นอากาศร้อนนั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นไปฝึกวรยุทธ์ที่ห้องลับไหมเจ้าคะ”

ห้องลับที่บิดาบรรจงสร้างให้ถูกใช้เป็นที่ฝึกวรยุทธ์ของกงสีหยัง นางจะได้ไม่ต้องมากังวลกับสายตาสอดรู้สอดเห็นจากสาวใช้ที่ฮือฮินคนอื่นๆ ส่งมาสอดแนม และยังถูกใช้เป็นสถานที่เก็บยาที่เจียวเอินปรุงขึ้นมามากมาย

“ฝึกไปตั้งเต่ายามเหมาแล้ว”

เสียงฝีเท้าที่ตั้งมาจากภายนอกเรียกความสนใจจากสตรีทั้งสอง พวกนางขมวดคิ้วแล้วหันไปมอง เด็กสาวคนหนึ่งวิ่งทะล่อทะล่ำเข้ามา เหมือนนาง

⁹ ยามเหมา คือเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

จะรู้ว่าเสียมารยาทจึงปรับฝีเท้าเป็นเดินแทน

รัฐชี้แจงทำเป็นไม่เห็นสายตาดำหนิจากสาวใช้รุ่นพี่ นางนั่งฝั่งตรงข้ามกับเฉียวเอนแล้วจึงบอกเล่าสิ่งที่รู้มา “คุณหนู ข้าไปพบเรื่องน่าสนใจมาด้วยเจ้าค่ะ”

คำว่า ‘เรื่องน่าสนใจ’ ทำให้กงสีหึงตาลูกกวาว “ว่ามา”

รัฐเล่าว่าตนออกไปเดินเที่ยวเล่นในจวนตามปกติ นางไปพบสาวใช้หลายคนกำลังแขวนผ้าประดับประดาทำความสะอาดเรือนของสุหยีนใหญ่กันอย่างขะมักเขม้น ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงได้ไปสอบถามสาวใช้คนหนึ่งแล้วได้ความว่า

“พรุ่งนี้ยามชื่อ¹⁰ จะมีพิธีปักปันของคุณหนูห้าเจ้าค่ะ สุหยีนใหญ่มายังเชื้อเชิญสุหยีนและคุณหนูจากสกุลต่างๆ มาร่วมงานด้วย”

เฉียวเอนขมวดคิ้วเอ่ยขึ้นด้วยความโมโห “คุณหนู พวกเขาจงใจจะหักหน้าคุณหนูแน่เจ้าค่ะ มีอย่างไหน ไม่มาบอกกล่าวกันเลยว่าพรุ่งนี้คุณหนูห้าจะปักปัน คงหวังให้คุณหนูเตรียมของขวัญไม่ทันเป็นแน่”

กงสีหึงพยักหน้า นิ้วเรียวยาวขาวผ่องเคาะบนโต๊ะเป็นจังหวะ

เรือนของนางอยู่ห่างไกลจากเรือนอื่นพอสมควร หากไม่มีผู้ใดมารายงานนางย่อมไม่รู้ถึงความเป็นไปของจวน น้องสาวจะปักปัน หากพี่สาวอย่างนางไม่มีของขวัญมอบให้จะเป็นการหักหน้าน้องทำเป็นอย่างมาก ข้ายังมีสุหยีนและคุณหนูสกุลใหญ่มาเป็นสักขีพยานในพฤติกรรมอันไร้มารยาทของนางอีก

คำตักสินินินทาคงกระจายไปทั่วกลุ่มคนชั้นชั้นสูงว่าคุณหนูสามตระกูล กงผู้เกิดจากอนุต่ำต้อย รังแกน้องสาวคนงามผู้ใส่ชื่อและอ่อนต่อโลก...

แม้ไม่อยากจะยอมรับแต่สุหยีนใหญ่ก็สามารถสรรคส์สร้างแผนร้ายมาได้เรื่อยๆ ไม่แจ้งข่าวให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างนางได้รู้กำหนดการของพิธีปักปัน แต่คราวนี้ท่านคาคาการณ่ผิดไปเสียหน่อยที่ดูหมิ่นว่ากงสีหึง

¹⁰ ยามชื่อ คือเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

ผู้ได้รับอนุญาตในการจัดหาของขวัญ

ลูกไม่เชื่อนี้ดูผิวเผินก็เหมือนเป็นลูกไม้ต้นๆ ทว่าสุหยินใหญ่กลับคิดมาเป็นอย่างดีแล้ว...หากเป็นนางในวัยเด็กที่มักเอาแต่เก็บตัวไม่ยุ่งเรื่องของผู้อื่นคงจะไม่ทราบเป็นแน่

“คุณหนู พวกเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ” รัวซีกังวลใจ

จะทำอะไรหรือ...ก็ย่อมต้องทำให้แผนของสองแม่ลูกอสรพิษล่มอยู่แล้ว

“รัวซีไปเตรียมอุปกรณ์ ข้าจะวาดภาพเพื่อเป็นของขวัญให้แก่น้องสาวสุดที่รักเสียหน่อย” กงลี่หงคลี่ยิ้ม ภาพที่จะวาดปรากฏขึ้นมาในความคิด

คิดจะฉีกหน้านางยังเร็วไปสิบปี!

พิธีปักปันกำลังจะเริ่มขึ้น สุหยินและคุณหนูตระกูลต่างๆ มานั่งรอจนเต็มห้องโถง พวกนางสนทนากันอย่างครื้นเครงสนุกสนาน สุหยินคนหนึ่งหันไปกล่าวกับเหอซินหยู “น่าอิจฉาสุหยินกนงยิ่งนัก บุตรสาวของท่านช่างงดงามขึ้นทุกวัน”

“นั่นสิ งามเหมือนท่านสมัยก่อนไม่มีผิด” สุหยินอีกคนหนึ่งพยักหน้าเห็นด้วย

ในวัยสาวเหอซินหยูได้รับตำแหน่งหนึ่งในสามบุปผางามแห่งเมืองหลวง มีเพียงผู้เดียวที่มีความงามเหนือกว่าเหอซินหยู ซึ่งบัดนี้เป็นถึงพระสนมเอกคนโปรดข้างกายฮ่องเต้...หยางซูเฟย มารดาขององค์ชายสามผู้มากความสามารถ

“สุหยินกนงก็เตรียมตัวให้ดีล่ะ ไม่แน่ว่าผ่านวันนี้ไปจะมีแม่สื่อแห่กันมาสู่ขอบุตรสาวท่านจนธรณีประตูพังก็เป็นได้” สุหยินรูปร่างท้วมหัวเราะเบาๆ มืออวบกุมด้ามพัดพลางโบกไปมาเบาๆ

เมื่อกงซื่อซื่อได้ยินถ้อยคำเยินยอชื่นชมตน ก็หลุบตาลงด้วยความขวยเขิน พวงแก้มไล่ขึ้นสีแดงระเรื่อดูน่ารักน่าเอ็นดู “พวกท่านล้อข้าเล่นแล้วเจ้าคะ ยังมีคณางามกว่าข้าอีกมาก”

“ช่างถ่อมตัวน่ารักเสียจริง” สุหยินที่ซุ่มกมซื้อซื้อเป็นคนแรกเอ่ยพลาง แอบตืดลูกคิดในใจว่าจะเหมาะสมกับบุตรชายของตนหรือไม่

กมซื้อซื้อยิ้มรับ ผมสีดำกลับเงางามปล่อยสยายเพราะยังไม่ได้ปักปิ่น วันนี้นางสวมชุดสีชมพูอันเป็นสีที่ชื่นชอบ ใบหน้ามีรอยยิ้มเต็มประดับตลอดเวลา ทำให้นางดูราวกับเทพธิดาบุปผาแอบลงมาท่องเที่ยวแดนมนุษย์

“ได้ยินว่าคุณหนูสามกลับมาแล้วมิใช่หรือ นางอยู่ที่ใดกัน” สะใภ้หอมมองซ้ายมองขวา นางมีศักดิ์เป็นพี่สะใภ้ของสุหยินใหญ่ตระกูลกง ช่วงนี้สุหยินเห่อล้มป่วยจึงส่งสะใภ้คนงามมาออกงานแทน

แน่นอนว่าประโยคนี้ถูกเตรียมการไว้แล้ว...

เห่อซินใหญ่ได้ยินดังนั้นจึงรีบกล่าวขอโทษขอโพย “นางน่าจะยังเตรียมตัวไม่เสร็จ พี่สะใภ้โปรดให้อภัยด้วย หงเอ๋อร์ไปอยู่ต่างบ้านมานาน กิริยามารยาทอาจไม่เรียบร้อยไปบ้าง ขอให้ทุกท่านโปรดอภัยให้นางด้วย”

“แม่ใหญ่ว่าใครมารยาทไม่ดีหรือเจ้าคะ” เสียงไพเราะกล่าวขึ้น ด้านหน้าประตูปรากฏร่างโฉมสะคราญวัยเยาว์ กงลีหิงเดินหลังตรงคอดั่งเยื้องย่างเข้ามาในห้องโถงด้วยท่วงท่าสง่างามเต็มไปด้วยความมั่นใจ

นางสวมอาภรณ์สีม่วงอ่อน เนื้อผ้าบางเบาพัดพลิ้วปลิวไสวยามต้องลม คล้ายเทพเขียนกำลังเหาะเหินลงมาจากสรวงสวรรค์ ชุดรัดรูปช่วงกลางลำตัวทำให้เห็นเอวบางอ้วนแอ่นได้อย่างชัดเจน ชายกระโปรงปักลายบุปผาสีม่วงเข้มฝีมือเฉี่ยวเอน กงลีหิงสวมเครื่องประดับไม่มาก เพียงปักปิ่นอิงฮวาและสวมกำไลหยกขาวที่ข้อมือเท่านั้น ประกอบกับใบหน้านางงามเปี่ยมเสน่ห์ก็ทำให้นางโดดเด่นเหนือสตรีใดภายในโถงกว้างแห่งนี้

กงลีหิงเดินมาหยุดที่สุหยินใหญ่แล้วค้อมศีรษะคำนับ “หงเอ๋อร์คารวะแม่ใหญ่เจ้าคะ”

สุหยินทั้งหลายกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ไหนว่าคุณหนูสามไปอยู่ที่ชนบทมานาน ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน กลายเป็นหญิงสาวเมืองหน้าด่าน...แล้วเหตุใดคุณหนูน้อยตรงหน้าพวกนางถึงได้มีกิริยามารยาทงดงาม เปี่ยมเสน่ห์ราวกับหลุด

มาจากวังหลวงเช่นนี้

“เจ้าคือคุณหนูสามหรือ” สุหยินสกุลหนึ่งเอ่ยถาม

“ใช่แล้วเจ้าค่ะ ข้าคือคุณหนูสาม...กงสีหิง” นางคลี๋ยิ้มหวานหยดย้อย
ให้สุหยินท่านั้น รอยยิ้มแผ่ไปถึงดวงตาคู้งามเปล่งประกายยิ่งกว่าเดิม

“งดงามเสียจริง”

“กิริยาก็เรียบร้อยน่ารัก ช่างน่าอิจฉาได้เท่ากึ่งนี้ที่มีบุตรสาวงาม
ตั้งสี่คน”

กงสีหิงยิ้มรับคำชื่นชมจากบรรดาสุหยิน และรับสายตาดิจฉาริษา
จากคุณหนูตระกูลอื่นๆ ด้วยเช่นกัน

นางลอบหัวเราะเยาะในใจ...ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ย่อมไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี
และยังไม่พอใจเมื่อคนอื่นได้ดีได้ดีกว่า สตรีนี้นักสวຍร้งามเป็นอย่างดี
และพวกนางก็มักไม่ชอบคนที่งามกว่าตน ชื่อนี้กงสีหิงทราบดี

รอยยิ้มบนใบหน้าเหอชินหยูกับก้องซ้อซ้อแข็งค้างไปแล้ว กงสีหิงหรีดา
มองก็เห็นว่าน้องห้าของนางกำมือแน่นเพื่อสยบอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่าน

นางเดินไปนั่งตรงที่ว่างข้างกฤษฎีเหมยผู้ที่นั่งเงียบๆ ไม่สนทนาพากับ
กับผู้ใด จากนั้นไม่นานพิธีปักปันก็เริ่มขึ้น

พิธีการดำเนินไป เริ่มจากการระฆังฆาต ญาติผู้ใหญ่ จากนั้นมารดาที่จะ
หวิมและปักปันให้ แล้วจึงนำเสื้อคลุมสีแดงปักลายมังกรมาสวมให้ ตบท้าย
ด้วยการดื่มสุราหนึ่งจอก ตามจริงแล้วพิธีปักปันเป็นพิธีที่ควรจัดกันภายใน
ครอบครัว ไม่จำเป็นต้องเชื้อเชิญคนอื่นมาให้มาก ความ แต่ผู้ใดจะกล้าขัด
ผู้เป็นใหญ่อันดับสองของจวนเล่า

เนื่องจากมารดาของกงสีหิงสิ้นไปนานแล้ว ตอนที่นางปักปันก็ให้บิดา
ปักให้แทน

ต่อไปเป็นการมอบของขวัญ เริ่มจากสุหยินใหญ่ นางมอบชุดปักปักผม
ล้ำค่าให้บุตรสาวสุดที่รัก ในขณะที่กงสีหิงกำลังจะรับม้วนห่อผ้าจากสาวใช้
คนสนิท กงชูเชียวกลับแทรกเข้ามาแล้วยื่นของขวัญให้กงซ้อซ้อ ตามจริง

กงสีหรงควรจะให้ของขวัญก่อนตามลำดับอาวุโส แต่น้องหงกลับรีบร้อนเดินเข้ามาวากับกลัวว่าจะไม่ได้ให้ของขวัญแก่น้องห้าวอย่างไรอย่างนั้น

ช่างน่าอัปยศขายหน้าเสียจริง

ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่รู้ตัวว่าได้กระทำการเสียมารยาทลงไป กงชูเขียวยังพูดเจื้อยแจ้วโอ้อวดว่าสิ่งของที่ตัวเองเตรียมมามีค่ามากแค่ไหน

จนเหอชินหยุดต้องบอกว่าให้ถอยออกไป กงชูเขียวจึงยอมออกไปแต่โดยดี ทว่าไม่ทันเสียแล้ว สุหยินและคุณหนูคนอื่นๆ หัวเราะคิกคักกับความไร้มารยาทของกงชูเขียว พรุ่งนี้คงมีข่าวลือว่าคุณหนูหกตระกูลลงอันเป็นตระกูลใหญ่ลำดับต้นๆ ของแคว้นนั้นไร้มารยาทและไม่มีลัทธิมาระ

กงชูเขียวเป็นคนช่างวางแผน แต่น่าเสียดายที่แผนของนางช่างตื่นเขินและโง่เขลา เห็นได้ชัดว่าน้องหงตั้งใจจะหักหน้ากงสีหรง โดยหารู้ไม่ว่าธนูที่ยิงไปนั้นกลับปักอกตัวเองเสียนี้

มารดาของนางว่าโง่เขลาแล้ว น้องหงกลับโง่เขลายิ่งกว่า...

โง่จนน่าสมเพช!

กงสีหรงรับม้วนห่อผ้ามาจากเร็วซี ส่งมอบให้น้องห้าวแล้วคลี่ม้วนม้วนโยนตามบทบาทที่สาวผู้แสนดี “ของขวัญจากข้า อาจไม่ได้มีราคาแพงมากมายต้องขายหน้าต่อน้องห้าวแล้ว”

“พี่สามอย่าถ่อมตัวไปเลย ของที่ท่านให้ต้องดีงามอยู่แล้วเจ้าค่ะ” กงซือซือแย้มยิ้ม นางบรรจงค่อยๆ คลี่ห่อผ้าออกรวากับกลัวว่าสิ่งของที่อยู่ในจะบอบสลาย ทว่าภายในใจกำลังตื่นเต้นที่จะได้หักหน้าพี่สาวคนงามกลางงานเลี้ยง

พี่สามไม่มีทางมอบของขวัญล้ำค่าให้แก่นางเป็นแน่

ภายในห่อผ้าเป็นม้วนกระดาษแผ่นหนึ่ง เมื่อม้วนกระดาษถูกกางออกก็เผยให้เห็นภาพต้นเหมยสีแดงยืนต้นตระหง่านอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ ถัดออกไปก็มีต้นเหมยแดงอีกต้นผลิบานอยู่ท่ามกลางบุปผาอื่นๆ สีแดงตัดกับสีขาวของหิมะทำให้ต้นเหมยแดงโดดเด่นที่สุดในภาพ โดดเด่นกว่าต้นเหมยแดง

อีกต้นที่อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ในดงบุปผาเสียอีก

ดอกเหมยแดงผลิบานยืนหยัดอย่างสง่างามแม้จะเผชิญกับหิมะที่หนาหนึบ ภาววาดให้ความรู้สึกเหงาอ้างว้างเศร้าสร้อย ทั้งยังให้ความรู้สึกเข้มแข็งอดทน ผิดกับเหมยแดงอีกต้นที่กลมกลืนไปกับบุปผาอื่นๆ กลายเป็นบุปผาดาสดื่นธรรมดาไร้ความโดดเด่น

ต้นเหมยแดงเหมือนกันแต่เติบโตต่างกัน ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันมากมายถึงเพียงนี้เชียว

“เป็นภาพที่ดี” สุหยินหันตาสะสวยคนหนึ่งกล่าว แม่นางจะเลยวัยสาวไปเนิ่นนานแล้ว แต่ก็ยังคงความสง่างาม สุขุม “เจ้าวาดเองหรือ”

“เจ้าค่ะ” กงลีหยังรับ “ข้าอยากให้เห็นคิดแก่นองหว่าหากยืนหยัดเข้มแข็งอดทนต่อสถานการณ์ต่างๆ ไปได้เพียงลำพัง วันหนึ่งก็จะผลิบานงดงามดุจต้นเหมยแดงต้นนี้เจ้าค่ะ ถ้าหวังพึ่งพาแต่ผู้อื่น ก็จะกลายเป็นต้นเหมยธรรมดาๆ เท่านั้น”

“ช่างเป็นครูดีไม่น้อยที่ละเอียดลออยิ่งนัก”

“นั่นสิ ภายในภาพวาดยังมีความหมายแฝงลึกซึ้งได้ถึงเพียงนี้เชียว”

เหล่าสุหยินกระซิบกระซาบกันอย่างพอดพอดใจ หลายคนมาดหมายดีดลูกคิดรางแก้วว่าจะให้คุณหนูสามมาเป็นสะใภ้ของตน

แต่สิ่งที่สุหยินคนอื่นๆ ไม่ทราบก็คือภาพนี้ยังมีความหมายอื่นแฝงอยู่อีก จุดประสงค์ที่แท้จริงคือภาพนี้นางจงใจวาดขึ้นเพื่อว่ากระทบน้องสาวต้นเหมยแดงที่ยืนหยัดโดดเด่นกลางหิมะคือกงลีหยัง ในขณะที่ต้นเหมยแดงอีกต้นนั้นคือกงซื่อซือ ที่มีมารดาผู้เปรียบเสมือนต้นไม้ใหญ่คอยปกป้องคุ้มครองและยังมีมิตรสหายรายรอบมากมาย จึงไร้ความโดดเด่นไม่ชวนให้จดจำ

“ฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งนัก!” เสียงใสเอื่อย นางคือคุณหนูตระกูลหนึ่ง อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับกงลีหยัง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มดูชุกชุนน่ารัก น่าเอ็นดูอย่างยิ่ง “ข้าเผิงเหยียนซี อยากได้คำชี้แนะจากเจ้า”

สกุลเผิงเป็นตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนาน บิดาของนาง

ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักศึกษาหลวง เป็นขุนนางใหญ่มากความสามารถ สำนักศึกษาหลวงก่อตั้งขึ้นตามเจตนาขององค์พระองค์ก่อน เป็นสถานที่ให้การศึกษาแก่บุรุษเยาว์วัยที่อยากสอบราชการบรรจุเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น มีลูกศิษย์ลูกหามากมายตั้งแต่บุตรสามัญชน บุตรขุนนาง ไปจนถึงเชื้อสายโอรสสวรรค์ ตำแหน่งเทียบเท่าขุนนางชั้นสอง ซ้ำยังเป็นสหายสนิทกับกงหลี่ด้วย

แม่เผิงเหียนชีจะมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ แต่กลับถือตัวยิ่งนัก นางมีสหายสนิทเพียงไม่กี่คน สุหยินกงพยายามให้นางสนิทกับกงซือซือ ทว่านางกลับไม่สนใจกงซือซือเลยแม้แต่หน่อย

“คุณหนูเผิงล้อข้าเล่นแล้ว ข้าไม่ได้ฝีมือเก่งกาจถึงขนาดแนะนำท่านได้หรอกเจ้าค่ะ” กงหลี่หงเฮ่อย่างถ่อมตัว ท่าทางของนางเรียกแวตาเอ็นดูจากเหล่าบรรดาสุหยินได้เป็นอย่างดี

“แต่พี่สาม ท่านไม่เคยเรียนวาดภาพเลยนี่เจ้าค่ะ ท่านสามารถวาดได้อย่างไรเล่า” กงซือซือขมวดคิ้ว นางไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ แน่

กงซูเซียวได้ยื่นคำกล่าวนั้นก็ไม่รอช้ารีบหักถมต่อทันที “จริงด้วยเจ้าค่ะพี่ห้า! พี่สาม ท่านไปซื้อภาพวาดแล้วเอามาอวดอ้างว่าท่านวาดเองแบบนี้ได้อย่างไร แบบนี้ไม่น่ารังเกียจไปหน่อยหรือ”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นพร้อมกับสายตาเคลือบแคลงจากบรรดาสุหยินจับจ้องมาที่กงหลี่หง

กงหลี่หงเพียงคลี่ยิ้มบางเบา เอ่ยตอบด้วยท่าทางสบายๆ “น้องหก เจ้าคิดว่าภาพนี้ราคาเท่าไร?”

“ภาพวาดชั้นยอดเช่นนี้ย่อมราคาสูงเป็นแน่” กงซูเซียวกล่าวออกมาอย่างมั่นใจ นางเชื่อว่าคนที่ถูกส่งไปอยู่เมืองหน้าด่านตั้งแต่เด็กย่อมไม่สามารถวาดภาพได้สวยงามถึงเพียงนี้ พี่สามจะต้องเล่นตลกตีกะไรบางอย่าง...นางจะเป็นคนเปิดโปงแผนของพี่สามเอง

กงซูเหเมยยิ้มเยาะในใจ น้องห้ากับน้องหกสติปัญญาอยู่คนละระดับกับพี่สามชัดๆ ยิ่งถ้อยคำตัวเองไปเทียบเท่านางอีก ช่างโง่งมเสียจริง “น้องหก

เจ้าผิดแล้ว”

“ผิดอย่างไรเล่าพี่สี่” กงซุเซียวจี้ปากไม่พอใจเมื่อกงฮู่เหมยซึ่งยามปกติจะนั่งสงบเสงี่ยมเฝ้ามองตัวอยู่ตลอดกล่าวขึ้นมา

“เพราะพี่สามเพิ่งกลับมาเมืองหลวง เบี้ยหวัดที่สะสมไว้ก็น้อยกว่าคนอื่น ๆ น้องหกคิดว่าพี่สามจะนำเงินมากมายจากที่ไหนไปซื้อภาพวาดเล่า แล้วภาพวาดชิ้นเล็กถึงเพียงนี้เชื่อว่าหาซื้อได้ง่ายๆ ข้าคุณหนูทุกคนโดนลดเบี้ยหวัดลงสองส่วนเพื่อนำมาจัดพิธีปักปันของน้องห้าอีก”

กงซุเซียวกับกงซื่อซื่อชะงักค้าง

เพียงประโยคเดียวของกงฮู่เหมยก็สามารถเล่นงานได้ทั้งความโง่เขลาของน้องห้าและน้องหก รวมไปถึงฮูหยินใหญ่ที่จัดงานให้แก่น้องห้าเสียใหญ่โตเกินความจำเป็น ข้ายังมาเบียดเบียนเบี้ยหวัดของคุณหนูคนอื่น ๆ อีกด้วย บิดาไม่เคยเข้ามาเจาก็เจ้าการเรื่องค่าใช้จ่ายภายในจวน ย่อมไม่รู้ว่ามิเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ฮูหยินใหญ่จะต้องโดนบิดาตำหนิเป็นแน่

ดูท่าทางจะต้องประเมิณน้องสาวผู้อ่อนโยนคนนี้ใหม่เสียแล้ว...

“ตามที่น้องสี่ว่า ข้าไม่มีเงินพอที่จะซื้อของราคาแพงเช่นนี้” กงลิ้งไม่ทราบจุดประสงค์ของกงฮู่เหมยว่าเหตุใดจึงช่วยเหลือ แต่อย่างไรก็ต้องขอบคุณนางด้วย “หากน้องห้าน้องหกยังไม่เชื่อ ข้าจะวาดใหม่อีกรอบก็ย่อมได้” นางกล่าวแล้วเซิดคอขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง

“แต่...!”

“พอได้แล้วเซียวเออร์” ฮูหยินใหญ่เอ่ยปราม ฝ่ามือขาวผ่องภายในอาภรณ์กำแน่น นางมองกงลิ้งผิดไปมากจริงๆ อุตส่าห์ขัดแข้งขัดขากงลิ้งอย่างเต็มที่ ทั้งยังให้พวกสกุลสายรองกลั่นแกล้ง ไม่ส่งอาจารย์ไปสั่งสอน แล้วนางทำแบบนี้ได้อย่างไร เหตุใดนางจึงวาดภาพได้ดังมาถึงเพียงนี้ หนาข้ายังมีกงฮู่เหมยที่ออกปากช่วยเหลืออีก “หงเออร์ แม่ต้องขอโทษเจ้าด้วย ต่อไปแม่จะอบรมสั่งสอนซือเออร์ให้มากกว่านี้ และจะทำฮูหยินห้าด้วยเช่นกัน”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะแม่ใหญ่ ลิ้งทราบดีว่าน้องทั้งสองยัง ‘เด็ก’ มากนัก

และยังคงมีความคิด 'ใส่ชื่อ' แบบเด็กๆ อยู่” กงลี่หงกล่าว รอยยิ้มบนใบหน้าของนางไม่เคยเลือนหายไปเลยตั้งแต่ต้นจนจบงาน

ทุกการกระทำของกงลี่หงอยู่ในสายตาของสตรีผู้หนึ่งมาโดยตลอด พลันรอยยิ้มปริศนาก็ผุดพรายบนใบหน้า

หลังจากพิธีปีนใบปลง แทกก็ค่อยๆ ทอยกลับ กงลี่หงจึงมานั่งเล่นกับกงฮ่วยเหมยที่ศาลากลางสระเหลียนฮวา

นางจับจ้องร่างบางที่นั่งจิบจิบตรงหน้าอย่างพิลึกพิลั่น เธอรู้ว่าน้องสี่ไม่ได้เป็นตัวโง่ๆ หากกล่าวว่ากงลี่หงคือพยัคฆ์ กงฮ่วยเหมยก็เปรียบประดุจพยัคฆ์ซ่อนเขี้ยวเล็บที่ซุกซ่อนความสามารถของตัวเองไว้ ยามคราวจำเป็นถึงดึงออกมาใช้...คนเช่นนี้รับมือได้ยาก

“เจ้าต้องการสิ่งใดตอบแทน”

“พี่สามพูดถึงเรื่องใดหรือเจ้าคะ” กงฮ่วยเหมยกะพริบตาปริบๆ เลียนแบบท่าทางการตีหน้าชื่อเวลากระทำความผิดแล้วถูกคนจับได้มาจากกงซือซือ

กงลี่หงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย นางครั้นที่จะสวมหน้ากากเข้าหาผู้อื่นเต็มทน นิ้วมือขาวผ่องเรียวยาวดูลำเทียนโบกพัดขนนกกระเรียนคู่ใจเพื่อคลายความร้อน ดวงตาคู้งามหрімองน้องสาวอย่างรู้ทัน

“คนอย่างเจ้าหรือจะปกป้องคนอื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน” นางหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“พี่สามมองข้าในแง่ร้ายมากเกินไปแล้วเจ้าคะ” รอยยิ้มบางปรากฏบนใบหน้า

“นั่นหรือ” นางเลิกคิ้วแล้วกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “มียกฐิ์ว่าน้องสี่ช่างมีความคิดอ่านใส่ชื่อถึงเพียงนี้ ข้าแกล้งถามตามความเป็นจริงที่เห็นเท่านั้น”

กงฮ่วยเหมยมีรูปโฉมธรรมดาที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งหมด นางจึงต้องเคี่ยวเข็ญตนเองมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ทั้งกิริยามารยาทเข้มข้มนุ่มนวล เชี่ยวชาญการติดพัน เดินหมาก เย็บปักถักร้อย นางล้วนทำได้ดีกว่าใคร แต่ถึงกระนั้นฝีมือของกงซือซือก็ดีกว่านางไม่มาก ทำให้ยามที่ทั้งสองออกงาน

คู่กัน ทุกสายตาสายจะมองเหมินผ่านกงฮู่เหมยไป ทุกสายตาล้วนจับจ้องไปยังหญิงงามโฉมสะคราญผู้อ่อนหวานอย่างกงซื่อซื่อ สุดท้ายแล้วสิ่งที่ผู้คนตัดสินก็เป็นรูปลักษณ์ภายนอก

ดังนั้นการใช้ชีวิตอยู่ในวังวนชนชั้นสูงที่มองแต่เพียงเปลือกหุ้มกายคงทำให้น้องสีล่าบากมีใช้น้อย...

“สิ่งที่ขาดต้องการมีเพียงแค่ออกอยู่กับคนคนหนึ่งไปตลอดกาลเท่านั้น” กงฮู่เหมยถอนหายใจ นางไม่ต้องการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับผู้ใด ขอแค่ได้สิ่งที่นางต้องการเท่านั้นเป็นพอ “พี่สามเองก็เป็นบุตรสาวอนุชนกัน ข้าว่าท่านน่าจะเข้าใจความปรารถนาของข้า”

กงสีห์งเข้าใจว่ากงฮู่เหมยต้องการแต่งงานกับชายคนหนึ่ง

นางยิ้มเข้าใจอยู่แล้ว เพราะความปรารถนาของน้องสีก็คล้ายกับความฝันของนาง หากผู้ใดไม่เป็นอย่างพวกนางยิ้มไม่มีวันเข้าใจ บุตรสาวอันเกิดจากภรรยาบ่อยถูกจำกัดสิทธิ์มากมายจากสังคม น้อยคนที่จะแต่งงานบุตรสาวอนุไปเป็นภรรยาเอก ไม่ค่อยมีผู้ใดคบหาเป็นสหายสนิทเพราะชาติกำเนิดต่ำเกินไป พวกนางต้องอยู่ในเงาบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกไปตลอดแทบทั้งชีวิต

มารดาของกงฮู่เหมยเป็นเพียงภรรยาบำ ครานั้นมารดาของนางออกไปถือศีลที่วัดตามประเพณีแคว้นฉิน ฮูหยินรองตั้งครรภ์ที่รองอยู่ จึงได้ส่งสาวใช้คนสนิทมาปรนนิบัติบิดา

ชาติกำเนิดของนางและน้องสีคล้ายคลึงกันมาก เพียงแต่ว่ากงฮู่เหมยไม่ได้เป็นที่รักใคร่ของบิดาเท่านั้น กงหลี่แม้จะรักลูกไม่เท่ากัน แต่เขาก็ใส่ใจลูกๆ ทุกคน ใครประสงค์จะเรียนสิ่งใดเขาก็เสาะหาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมาสอนให้โดยเฉพาะ คุณหนูสกุลกงทุกคนจึงเพียบพร้อมทั้งกิริยามารยาทและความสามารถ บิดาเคยส่งอาจารย์หลายคนมาสอนนางด้วย แต่เมื่ออาจารย์มาถึงจวนสกุลกงสายรอง ผู้ที่ได้ร่ำเรียนวิชาการกลับไม่ใช่นาง

บุรุษมักนิยมชมชอบแต่งงานกับภรรยาที่สามารถค้าจุนเกื้อกูลตนเองได้

ทั้งนั้น ดังนั้นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาน้อย ซ้ำยังไม่มีครอบครัวฝ่ายมารดา หนูหลังจากจึงแทบไม่มีผู้ใดมาสู่ขอ หรือไม่ก็เป็นได้แค่อนุตลตดกาล

“เจ้าไม่คิดว่าเจ้าหวังสูงไปหรือ”

“ชีวิตนี้ดำรงอยู่ได้ก็เพราะมีความหวัง” น้ำเสียงราบเรียบเศร้าสร้อย อ้างว้างของนางชวนให้บุรุษทั้งหลายอยากปลอบขวัญ แต่ในศาลาแห่งนี้ไม่มี บุรุษ...

กมลสิ่งมองดวงตาที่เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานของอีกฝ่ายอย่าง ครุ่นคิด ยิ่งตั้งความหวังไว้สูงมากเท่าไร ยามตกลงมาก็จะเจ็บปวดมากเท่านั้น นางเงิบไปสักระยะแล้วจึงเอ่ยต่อ “หากข้าได้ประโยชน์ก็จะช่วยเหลือเจ้าแล้วกัน”

อย่างไรก็ตาม มิมีตรยอมดีกว่ามีศัตรูเพิ่มอยู่แล้ว

“ขอบคุณเจ้าค่ะพี่สาม” รอยยิ้มจากใจจริงทำให้ใบหน้าของกงฮุยเหมยแดงงามน่ามองกว่าเดิมหลายส่วน

“ทำไมเจ้าจึงคิดว่าข้าช่วยเจ้าได้ ข้าเองก็เป็นลูกอนุชนเดียวกับเจ้า” นี่เป็นสิ่งที่กมลสิ่งคับข้องใจมากที่สุด ถึงแม้บิดาจะโปรดปรานนางมากที่สุด แต่อย่างไรนางก็ไม่มีมารดาคอยปกป้องเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ และมารดาของนาง ก็ไม่ได้เป็นที่รู้จักในเมืองหลวง แล้วนางจะช่วยเหลือน้องสี่ได้อย่างไร

“เมื่อถึงเวลาข้าจะบอกท่านเอง” กงฮุยเหมยยอมยิ้ม

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด มีเพียงพี่สามคนเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ ความฝันของนางเป็นจริง ให้ได้อยู่กับเขาคนนั้น...คนที่กงฮุยเหมยแอบเฝ้ามอง หมายปองมานานถึงหกปี

“ข้าขอถามอีกหนึ่งคำถามจะได้ไหมเจ้าคะ”

“ว่ามา”

“พี่สามไม่คิดจะแก้แค้นแม่ใหญ่กับน้องห้าบ้างหรือ” กงฮุยเหมยถาม ตั้งแต่ที่พี่สามกลับมาจวน ยังไม่เคยเห็นนางจะวางอุบายเล่นงานน้องห้า บ้างเลย ช่างแปลกคนจริงๆ

กมลสิ่งหัวเราะ “แก้แค้นหรือ...แก้แค้นไปจะได้อะไรเล่า ไม่สู้เอาเวลา

ไปพัฒนาชีวิตตัวเองให้ดีขึ้นไม่ดีกว่าหรือ”

“ก็ถูกของท่าน” แนวคิดนี้ก็สมกับเป็นพี่สาม “ถ้าพวกนางเห็นท่านไม่ตอบโต้ จะไม่ยิ่งแกล้งแรงกว่าเดิมหรือ”

“ข้าก็ตอบโต้นางไปแล้วนี่” ด้วยภาพเหมยแดงสองตัน ผู้ที่ชาญฉลาดจะรู้ว่านางต้องการสื่อถึงอะไร “อีกอย่าง ข้าชอบเป็นฝ่ายตั้งรับมากกว่ารุกเสียด้วย”